

CINCIZECI DE PARTICULARITĂȚI ALE FARISEILOR

(Fifty Marks of Pharisees)

Zac Poonen

Traducerea în limba română:
Maria Magdalena

Drept de autor – Zac Poonen (2004)
Această carte este sub incidența dreptului de autor pentru a preveni abuzurile.
Este interzisă retipărirea sau traducerea acestei cărți fără
permisiunea scrisă a autorului.
Sunt permise totuși descărcarea și tipărirea acestui material
în condițiile în care se va utiliza pentru distribuția
GRATUITĂ, în condițiile în care NU se vor face
MODIFICĂRI, în condițiile în care vor fi menționate
NUMELE ȘI ADRESA AUTORULUI
și în condițiile în care această notă de drept de autor
este inclusă în fiecare listare.

Pentru mai multe informații, vă rugăm să contactați:

*Christian Fellowship Church
40, DaCosta Square, Wheeler Road Extension,
Bangalore-560084, India.*

Conținutul acestei cărți este disponibil în trei predici audio postate pe website-ul bisericii noastre:

<http://www.cfcindia.com>

Sunteți bineveniți să navigați pe acest website,
unde veți găsi numeroase predici video
și studii Biblice audio.

Toate materialele de pe site pot fi descărcate gratuit.

CINCIZECI DE PARTICULARITĂȚI ALE FARISEILOR

Citim în evangheliile despre trei aluaturi, împotriva cărora Isus i-a avertizat pe oameni:

1. Aluatul lui Irod (*Marcu 8:15*)
2. Aluatul saducheilor (*Matei 16:6*)
3. Aluatul fariseilor (*Matei 16:6*)

Aceste aluaturi reprezintă trei tipuri de creștini:

Aluatul Împăratului *Irod* era lumescul. În *Marcu 6:20*, citim că lui Irod îi plăcea să-l asculte pe Ioan Botezătorul. Dar două versete mai departe citim că i-a plăcut totodată și dansul Salomeei (care era probabil sumar îmbrăcată și dansa într-un mod provocator). Există astfel de creștini și astăzi, care duminica dimineața pot asculta o predică puternică și apoi se delectează vizionând un film murdar, în aceeași după-amiază. Lui Irod îi plăcea să-l asculte pe Ioan Botezătorul pentru că Ioan era un predicator înflăcărat, spre deosebire de fariseii plictisitori. Dar plăcerea de a asculta un predicator înflăcărat nu-l califică pe un om ca fiind spiritual. Creștinii lumești *nu* sunt ipocriți obișnuiți ca fariseii. Lor le place distracția lumească (spectacolul lumesc) și nu ascund faptul acesta.

Aluatul *saducheilor* era doctrina falsă. Ei erau liberali în convingerile lor. Nu credeau în îngeri, în miracole sau în înviere, ori în lumea spirituală. Există și astăzi creștini de acest fel, care sunt „cesaționiști”. Ei nu cred că astăzi Dumnezeu mai face minuni și ei nu cred că darurile supranaturale ale Duhului Sfânt sunt disponibile creștinilor din zilele de acum.

Aluatul *fariseilor* era, în primul rând, ipocrizia. Ei erau fundamentalști în doctrină și erau drepecți în viața exterioară. Isus Însuși i-a certificat în aceste două domenii (*Matei 23:3, 25*). Plăteau zeciuiala, se rugau și posteau regulat, țineau poruncile exterioare ale Legii și se angajau chiar în lucrarea misionară. Există astăzi creștini care fac toate acestea, dar care sunt totuși la fel ca acei *farisei*.

Unii creștini pot fi o combinație din toate aceste trei aluaturi.

Din descrierea de mai sus, cineva ar putea crede că cel mai mare conflict pe care L-a avut Isus a fost cu adepții lui Irod sau cu cei ai saducheilor. Dar n-a fost așa. Conflictul lui cel mai mare a fost cu fariseii fundamentalști, care predicau sfințenia! Și dintre toți oamenii, fariseii au fost cei mai nerăbdători și hotărâți să-L răstignească pe Isus.

Astăzi, în creștinism, saducheii și irodienii nu sunt atât de periculoși ca fariseii. Un irodian poate ajunge în iad. Dar el nu-i poate rătăci pe alții pentru că oricine vede că el este o persoană lumească. Cât despre saducheul liberal, e puțin probabil să amăgească pe cineva, atâta timp cât el nu crede în minuni sau nici măcar în învierea din morți.

Cea mai periculoasă persoană din creștinismul de astăzi (la fel ca în timpul lui Isus) este fariseul, care are toate doctrinele corecte și care predică „sfințenia”. Dar „sfințenia” lui este o sfințenie legalistă, produsă de legi și reguli. Și „neprihănirii” îi lipsește „pacea și bucuria Duhului Sfânt” (*Romani 14:17*). Un astfel de om este periculos, pentru că îi poate devia pe creștini înspre o sfințenie falsă.

De aceea este important ca noi să înțelegem particularitățile fariseilor. Despre particularitățile adepților lui Irod sau ale saducheilor nu s-a scris mult, în afară de ceea ce am menționat deja. Dar când vine vorba de farisei, în evangheliile este scris

foarte mult despre ei. Așa că Dumnezeu trebuie să-Și fi dorit ca noi să studiem trăsăturile lor.

Toți credincioșii, ale căror doctrine sunt fundamentale și care urmăresc sfințenia, sunt în pericolul de a deveni farisei – chiar fără să știe. Cum majoritatea dintre noi cădem în această categorie, haideți să abordăm acest studiu cu adâncă umilință.

Există cel puțin *cincizeci de trăsături ale fariseilor pe care le-am identificat în evanghelii. Dacă măcar una dintre ele ni se potrivește, atunci suntem farisei, chiar dacă nu le avem pe celelalte 49 de trăsături. Aceasta nu este o listă completă. Dacă te uiți la propria viață, poți descoperi alte trăsături care nu sunt precizate în Biblie.*

Spiritul fariseului este diametral opus spiritului lui Hristos. De aceea este așa de grav. Exact așa cum nu dorim niciun atom al spiritului iadului în noi, n-ar trebui să dorim să avem niciun atom al spiritului fariseic.

Un semn principal al binecuvântării lui Dumnezeu este faptul că Duhul Sfânt ne dă lumină asupra noastră. Dacă nu primim lumină în mod progresiv asupra domeniilor din viața noastră care nu sunt asemenea lui Hristos, înseamnă că nu suntem cu adevărat binecuvântați de Dumnezeu. Sănătatea și prosperitatea nu sunt semnele binecuvântării lui Dumnezeu, deoarece mulți necredincioși le au pe amândouă – chiar într-o măsură mai mare decât majoritatea credincioșilor.

Când Dumnezeu ne arată zone din viața noastră care nu sunt asemenea lui Hristos, El dorește să ne curățim de ele (*2 Corinteni 7:1*), astfel încât să putem fi părtași naturii divine. Astfel, viața noastră personală, viața familială și viața în biserică vor deveni din ce în ce mai strălucitoare. Vom fi atunci eliberați de legalism și numai atunci vom putea să zburăm ca vulturii pe cer. Vom rămâne țintuiți la pământ dacă nu vedem „*fariseul din lăuntrul nostru*”.

Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Lui ca să putem avea lumină asupra nouă *înșine* – și nu ca să vedem fariseismul *din alții*. Numai atunci când vedem fariseismul din noi înșine și ne curățim de el putem să-I fim folositori lui Dumnezeu în lucrarea Lui.

TRĂSĂTURA 1

Fariseii se fălesc cu legăturile lor cu oamenii evlavioși

„Și să nu gândiți că puteți zice în voi înșivă: „*Avem ca tată pe Avraam!*” (*Matei 3:9*).

Un fariseu știe că el însuși nu este duhovnicesc și de aceea caută să fie asociat cu „*Fratele X*”, care are o reputație de om duhovnicesc, așa încât să poată pretinde sfințenia prin asociere. Sunt mulți creștini carnali astăzi care se laudă că sunt membrii într-o biserică călăuzită de un om care are o reputație pentru sfințenie. Ei se țin de acea reputație, chiar dacă sfințenia lor este zero. Fariseii se amestecă cu oamenii duhovnicești și își imaginează că și ei sunt sfinți.

Poți face parte dintr-o biserică foarte bună și, cu toate acestea, să ajungi în iad, dacă în viața ta există păcat de care nu te-ai pocăit sau dacă porți amărăciune împotriva cuiva. Dacă-ți imaginezi că Dumnezeu va trece cu vederea și va ignora toată vorbirea ta de rău și loviturile pe la spate, doar pentru că ești parte a unei biserici bune, te înșeli. Vei avea o mare surpriză în ziua judecății. Poate că odată ai fost mântuit. Dar probabil astăzi ești pierdut. Deci, niciodată să nu te fălești cu legătura ta cu oamenii duhovnicești.

TRĂSĂTURA 2

Fariseii se laudă cu dreptatea lor exterioară

Isus a spus: „dacă dreptatea voastră nu va întrece pe cea a cărturarilor și a

fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în împărăția cerurilor” (Matei 5:20).

Ce a vrut să spună Isus aici? Trebuie să postim mai mult, să ne rugăm mai mult și să dăm mai multă zeciuială decât fariseii?

Isus nu vorbea nicidecum despre *cantitate* – ci despre *calitate*. Calitatea neprihănirii (dreptății) noastre trebuie să fie mult superioară celei a fariseilor, dacă dorim să intrăm în împărăția cerurilor. Și El a continuat să explice această afirmație în următoarele versete ale aceluiași capitol. Neprihănirea fariseilor era doar una *exterioară*. Ei se lăudau cu supunerea lor *exterioară* față de legile lui Dumnezeu. Dar Isus a spus că neprihănirea interioară era cea pe care Dumnezeu o căuta – nu doar evitarea uciderii exterioare, dar de asemenea și evitarea mâinii interioare; nu doar evitarea adulterului exterior, dar evitarea totodată a poftirii lăuntrice după femei.

Isus a spus că mânia și pofta sexuală păcătoasă sunt așa de grave, încât o persoană ar putea ajunge în iad pentru aceste păcate (Matei 5:22,29,30). Majoritatea creștinilor nu iau în serios aceste păcate lăuntrice – deoarece sunt farisei. Ei se fălesc cu mărturia lor *exterioară* înaintea oamenilor. Pot fi și alte domenii unde neprihănirea noastră este doar una *exterioară*. „*Omul se uită la ceea ce izbește ochiul, dar Domnul se uită la inimă*” (1 Samuel 16:7). Ce cred alți credincioși despre spiritualitatea noastră, nu are nicio valoare înaintea lui Dumnezeu. El se uită la gândurile, motivele și atitudinile tale. Nu te fâli cu reputația ta înaintea oamenilor, dacă inima ta nu este curată.

TRĂSĂTURA 3

Fariseii nu se amestecă cu oamenii păcătoși

Fariseii... au zis ucenicilor Lui: „Pentru ce mănâncă Învățătorul vostru cu vameșii și cu păcătoșii?” (Matei 9:11).

Fariseii se vor amesteca numai cu propria lor mulțime de farisei „*sfinți*”. Ei L-au criticat chiar și pe Isus pentru amestecul cu păcătoșii. Sfințenia ta este una care te împiedică să te amesteci cu rudele tale neconvertite? Este adevărat că putem avea *părtașie* numai cu copiii lui Dumnezeu. Dar putem fi *prietenosi* cu toți. Isus a fost cunoscut ca „*Prietenul păcătoșilor*”. Dacă vrei să fii ca Isus, trebuie să fii un prieten al păcătoșilor.

Un fariseu nu va participa la nunta unei rude neconvertite, considerând că prin aceasta va fi pângărit. Totuși, Isus ar fi mers bucuros la nunta unei rude neconvertite. El a mers în casele păcătoșilor, unde probabil se dansa și se bea. El le-ar fi împărtășit vestea bună acestor păcătoși. Contactul cu ei nu L-au întinat, deoarece neprihănirea lui era *interioară*. Este adevărat că Și-a petrecut majoritatea timpului cu ucenicii Lui. Dar mult timp Și l-a petrecut vorbind la fel de bine cu oamenii păcătoși. Cum să-i câștigăm pe cei păcătoși pentru Domnul, dacă nu suntem prietenosi cu ei?

O bună întrebare pe care ți-o poți pune este aceasta: Câți oameni din biserica ta au fost aduși de tine la Domnul? Chiar dacă poate ești în biserică de 20 de ani, se poate să nu fi adus nici măcar o singură persoană la Hristos. Nu crezi că aceasta arată ceva despre viața ta? Mulți bătrâni ai bisericii de asemenea n-au adus o singură persoană la Hristos, în mulți, mulți ani. Cauza poate fi faptul că sunt farisei. Dacă îți recunoști sincer fariseismul în acest domeniu, Dumnezeu te poate folosi să-i aduci pe alții la El.

TRĂSĂTURA 4

Fariseii sunt asceți

„De ce noi și fariseii postim des, iar ucenicii Tăi nu postesc deloc?” (Matei 9:14).

Fariseii îi forțau pe oameni să postească și să se roage. Ei accentuau disciplinele trupești, ca postul, drept *mijloace de a deveni spiritual* și se mândreau cu ele. Isus postea chiar și mai mult decât fariseii. Dar El nu postea *ca să fie sfânt*. Iar Isus nu se mândrea cu postul Lui, cum făceau fariseii. Nici nu-i forța vreodată pe oameni să postească – nici când era pe pământ și nici astăzi. Postul are valoare înaintea lui Dumnezeu numai atunci când este total voluntar. Altminteri, el devine o lucrare moartă.

Oamenii din toate religiile practică unele forme de ascetism, ca postul. Unii chiar încetează să mai aibă relații sexuale cu soțiile lor ca să fie sfinți. Dar nu aceasta este calea pentru ca un creștin să devină sfânt. Particularitatea unui om *perfect* nu este faptul că se disciplinează în ceea ce privește mâncarea sau sexul, ci faptul că își poate controla limba (Iacov 3: 2). Apoi trebuie să ne controlăm gândurile și ochii.

Isus se putea bucura de o mâncare bună. Ei L-au numit „om mîncăcios” (Luca 7:34). Chiar prima lui minune a fost să transforme apa în vin la o nuntă! Această minune a părut a fi una dintre cele mai inutile minuni pe care le-a făcut vreodată Isus. Acei nuntași băuseră deja prea mult vin; și Isus a făcut încă 600 litri de vin pentru o nuntă de probabil 200 de invitați – ceea ce ar însemna că El a făcut 3 litri de vin de persoană!! De ce a fost necesar să facă atât de mult vin pentru ei? Ne-am fi așteptat ca prima minune a lui Isus să fie una mai „*spirituală*”, ca învierea unui mort! Unul din motivele pentru care a făcut această minune a fost acela că El a venit să demonteze o religie a ceea ce este în exterior, care promova: „Nu atinge aceasta. Nu gusta aceasta.” etc.

Am întâlnit creștini (în special în anumite denominațiuni) care, în conversațiile lor, amintesc subtil de perioadele lor de post. Ei spun cuvinte de genul: „Vreau să-ți împărtășesc un cuvânt prețios pe care mi l-a dat Domnul când mă aflam în a 21-a zi de post”. Principalul aspect aici este să te impresioneze cu faptul că ei au postit pentru 21 de zile. Toate celelalte cuvinte sunt secundare. Oricum, Isus ne-a spus ca niciodată să nu spunem cuiva când postim. Dar fariseii se mândresc cu ascetismul lor.

Cu siguranță că există în viața creștină un loc important pentru disciplina mâncării, a odihnei și a nevoilor sexuale. Dar în mod categoric aceasta nu este o chestiune despre care să le vorbim altora sau cu care să ne lăudăm.

TRĂSĂTURA 5

Fariseii sunt foarte critici față de alții în aspecte mărunte

Fariseii ...I-au zis: „Iată, ucenicii Tăi fac ce nu este îngăduit să se facă în ziua sabatului” (Matei.12:2).

Fariseii știau că Legea permitea israeliților să rupă spice ca să mănânce, atunci când treceau prin lanul cuiva. Dar ceea ce i-a contrariat pe ei aici a fost cum de făceau ucenicii această „*muncă*” într-o zi de sabat. În *Matei 15:2*, ei L-au întrebat pe Isus de ce ucenicii Lui nu-și spălau mâinile ca ritual învățat de tradițiile bătrânilor. Fariseii îi urmăresc întotdeauna pe alți credincioși ca să găsească un lucru cât de mic ca să-i condamne.

Dacă ești un bătrân al bisericii și ești așa, atunci este probabil ca biserica ta să fie plină de farisei – pentru că majoritatea oamenilor din orice biserică asimilează obiceiurile mai marelui lor. Vedem aceasta în *Apocalipsa capitelele 2 și 3*. Dacă

totuși fratele bătrân este eliberat de fariseism, atunci există șanse ca majoritatea oamenilor din biserica lui să fie de asemenea eliberată de fariseism.

De aceea, i-aș spune fiecărui credincios: Nu-l urma pe bătrânul din biserica ta, dacă este un legalist și un fariseu. Supunerea față de un bătrân este cerută *numai în chestiunile legate de biserică*, iar nu în cele personale. Prin aceasta vreau să spun că, dacă el anunță că întâlnirile de duminică vor începe la 10 am, atunci ascultă-l și du-te acolo la 10 am. În timpul adunării, când el anunță Cântarea Nr. 45, atunci ascultă-l și alătură-te celorlalți ca să cânti Cântarea Nr. 45. Când el cere congregației să se ridice în picioare, ridică-te și tu în picioare. Și când le spune tuturor să stea, așază-te și tu. Iată tot ce înseamnă „*supunerea față de un bătrân*”. Dar nu trebuie să urmezi exemplul lui de viață, dacă nu este unul demn de urmat. Altminteri, te vei distruge și pe tine însuși. Urmează-L pe Isus Însuși și nu urma niciodată un bătrân legalist, fariseu – oricine ar putea fi el – chiar dacă este cel mai vârstnic din părtășia ta. Trebuie să te supui unui bătrân în alte domenii ale vieții tale, *numai dacă* ai încredere totală în el ca om al lui Dumnezeu.

TRĂSĂTURA 6

Fariseii trăiesc pe baza regulilor

Și iată, era un om care avea o mână uscată. Ei, ca să poată învinui pe Isus, L-au întrebat: „este îngăduit a vindeca în zilele de sabbat?” (Matei 12:10)

Fariseii trăiesc prin reguli. Ei nu trăiesc prin viața lui Isus. Regulile lor ridicole învățau că un om bolnav nu trebuie să caute vindecare în ziua sabbatului. Mulți lideri ai bisericilor de astăzi au făcut de asemenea reguli ridicole care îngreuiază viața turmei lor. Acei farisei îi puseseră lui Isus acea întrebare numai „*ca să-L poată învinui*”. Același lucru este adevărat în cazul multor lideri de biserici din zilele noastre care sunt de asemenea grabnici să acuze pe oricine violează o mică regulă pe care au făcut-o ei. Dumnezeu este singurul Dătător al Legii (sau Creator de reguli) din univers. Dacă faci reguli pentru alții într-o biserică, pe care Dumnezeul Atotputernic Însuși nu le-a făcut, atunci vei acționa ca și când ești Dumnezeu – și acesta este „*spiritul lui antihrist*” (Vezi 2 Tesaloniceni 2:4). Atunci, la fel ca acei farisei, vei sfârși prin a-ți da mâna cu Satan, „*acuzatorul fraților*” (Apocalipsa 12:10).

Ca exemplu, ia chestiunea femeilor care-și acoperă capul. Biblia spune că femeile ar trebui să-și acopere capul când se roagă sau prorocesc (1 Corinteni 11:5). Dar unii lideri de biserici învață că femeile trebuie să-și acopere capul *mereu* (24 de ore în fiecare zi), deoarece trebuie să se „*roage neîncetat*”. Dar inconsecvența lor se vede în faptul că ei nu insistă (pe baza aceluiași principiu al „*rugăciunii neîncetate*”) că bărbații trebuie, din același motiv, să-și țină capul descoperit *mereu* (și să nu poarte niciodată o șapcă sau o pălărie). Inconsecvența lor se vede de asemenea în faptul că le permit surorilor să-și acopere doar 15% din cap (numai partea din spate a părului, deoarece este incomod să-ți acoperi tot capul în timpul unei zile călduroase!!). Fariseii sunt complet inconsecvenți dar sunt cu desăvârșire inconștienți de inconsecvența lor. Singurele femei pe care le-am văzut că-și acoperă capul complet sunt niște călugărițe romano-catolice, ca Maica Tereza. Am văzut că aproape toți ceilalți care *accentuează* aceasta ca lege (și le judecă pe altele că nu se supun) sunt inconsecvenți. Sunt ipocriți și farisei. Dumnezeu a intenționat ca acoperirea capului femeii să fie un simbol, iar nu o regulă. Așa că eu personal nu mi pierd deloc timpul verificând dacă fiecare soră și-a acoperit 100% din cap și dacă se vede vreo șuviță de păr ieșind de sub eșarfă!!

Bătrânii farisei sunt de asemenea îngăduitori cu membrii din familia proprie în multe aspecte de acest fel, însă sunt stricți cu alții. De aceea Isus le-a spus acelor farisei: „*Dacă măgarul vostru cade într-o groapă în ziua de Sabbat, ce veți face?*” Le

păsa de proprii măgari dar nu de un om bolnav. Liderii bisericii trebuie să fie foarte atenți ca nu cumva să-și scutească membrii propriei familii de regulile pe care le impun altora.

TRĂSĂTURA 7

Fariseii sunt motivați de gelozie și ură

Dar fariseii, ieșind afară, s-au sfătuit împotriva Lui, cum să-L facă să piară (Matei 12:14).

Invidia ta pe cineva poate că nu ajunge în punctul în care să ucizi. Dar trebuie să-ți amintești că invidia și ura sunt primii pași spreucidere. Acesta a fost traseul lui Cain: Gelozie...ură...ucidere.

Fariseii erau invidioși pe Isus pentru că El putea face multe lucruri pe care ei nu le puteau face și de aceea era mai popular cu oamenii decât ei. Chiar Pilat (care cunoștea foarte puțin despre Isus) a putut vedea că fariseii doreau să-L răstignească pe Isus pentru că erau invidioși pe El (*Matei 27:18*). Când ești invidios pe cineva, acest lucru va fi foarte evident în vorbirea și în comportamentul tău.

Poți invidia pe cineva care predică mai bine decât tine, sau care are daruri materiale ori spirituale pe care tu nu le ai. Atunci îți va fi foarte ușor să cauți greșeli cât de mici ca să-l poți critica. Și vei tânji să-l vezi căzând cumva. Religia fariseilor este religia lui Cain.

Istoria rasei umane începe cu două curente – unul *spiritual* (Abel) și celălalt *religios* (Cain). Păcatul primordial al lui Cain a fost invidia pe Abel. Aceste două curente sfârșesc, în final, unul în Ierusalim (biserica adevărată) respectiv, celălalt în biserica falsă (Babilon). Dacă urmărești curentul lui Cain, cel religios și plin de invidie, vom sfârși în final ca parte a Babilonului – chiar dacă toate doctrinele noastre sunt evanghelice.

TRĂSĂTURA 8

Fariseii sunt suspicioși și presupun ce este mai rău despre alți oameni

Dar fariseii... au zis: „Omul acesta nu scoate demonii decât cu Beelzebul, domnul demonilor!” (Matei 12:24).

Când Isus a scos afară demonul dintr-un om, mulțimile au spus: „Nu cumva Acesta este Fiul lui David (*Mesia promis*)” (*Matei 12:23*). Dar fariseii au fost tulburați de faptul că Isus a făcut ceva ce ei înșiși nu puteau face. Așa că au presupus ce putea fi mai rău.

Chiar și atunci când cineva face ceva bun și îi binecuvântează pe alții, fariseii vor atribui acelei fapte un motiv rău. Dacă, totuși, proprii lor copii ar fi făcut același lucru, s-ar fi fâlit cu acest fapt și l-ar fi atribuit celor mai bune intenții – deoarece fariseii sunt părtinitori cu membrii familiei lor, dar foarte critici față de alții. Fariseii sunt foarte suspicioși față de alții și nu pot crede că cineva ar putea face ceva cu un motiv altruist – pentru că ei înșiși sunt foarte egoiști. Dacă ești un fariseu, te vei trezi că atribui motive greșite binelui pe care-l fac alții și că ești critic față de aceia pe care alții îi apreciază.

TRĂSĂTURA 9

Fariseii sunt foarte neglijenți în vorbire

Dar fariseii... au zis: „Omul acesta nu scoate demonii decât cu Beelzebul, domnul demonilor!” (Matei 12:24)

Fariseii spun vorbe aspre și dureroase despre alții în mod nepăsător și emit

judecăți despre ceilalți în vorbirea lor. Imaginează-ți, să-L numească pe Fiul lui Dumnezeu „domnul demonilor”!

Cum a răspuns Isus acelei critici răutăcioase a fariseilor? Isus a răspuns spunând: „Oricui va vorbi împotriva omului, îi va fi iertat; dar oricui va vorbi împotriva Duhului Sfânt, nu îi va fi iertat, nici în veacul acesta, nici în cel viitor” (Matei 12:32). Isus i-a iertat pe acei farisei (ca un Om). Dar Dumnezeu din ceruri nu i-a iertat.

Când păcătuim împotriva cuiva, sunt două elemente ale aceluia păcat - (1) un element orizontal – împotriva celeilalte persoane; și (2) un element vertical – împotriva lui Dumnezeu. Acea persoană trebuie să te ierte; și Dumnezeu trebuie de asemenea să te ierte, dacă e ca păcatul tău să fie șters. Dar înainte ca Dumnezeu să ierte pe cineva, acea persoană trebuie mai întâi să se pocăiască. Deci, chiar dacă o ființă umană îți iartă elementul orizontal al păcatului tău, tu tot te vei confrunta cu judecata lui Dumnezeu pentru elementul vertical al păcatului tău, până când te pocăiești și ceri iertarea Lui. Dacă unul din acei farisei s-ar fi dus la Isus mai târziu și I-ar fi spus: „Doamne, îmi pare rău că te-am numit Beelzebul. Te rog să mă ierți” și apoi I-ar fi cerut lui Dumnezeu să-l ierte, numai atunci păcatul lui ar fi fost șters și nu altfel. Isus ne-a avertizat că la judecata finală vom fi condamnați prin cuvintele pe care le-am spus (Matei 12:37).

Ai vreo boală care nu se vindecă în ciuda tuturor rugăciunilor și a tratamentului medical? Este posibil să nu fi dat ascultare poruncii lui Dumnezeu din *Psalmul 105:15* „nu vă atingeți de unșii mei și nu faceți niciun rău prorocilor Mei”? Ai vorbit ceva în mod nepăsător despre un frate evlavios? Poate de aceea boala ta nu este vindecată. Poate că ai judecat în mod neglijent oameni care sunt de zece mii de ori mai sfinți decât ești tu și care au făcut de zece mii de ori mai mult pentru Dumnezeu decât ai făcut tu. Numai pocăința și cererea iertării de la acea persoană îți va aduce vindecarea.

TRĂSĂTURA 10

Fariseii își neglijează responsabilitățile familiale în numele religiei

„De ce călcați porunca lui Dumnezeu de dragul tradiției voastre? Căci Dumnezeu a poruncit, zicând: Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”Dar voi ziceți: „Cine va zice tatălui său sau mamei sale: „Ori cu ce te-aș fi putut ajuta, l-am dăruit lui Dumnezeu”, acela nu va mai cinsti pe tatăl său sau pe mama sa” (Matei 15:1-9).

Fariseii au anulat porunca lui Dumnezeu de a cinsti părinții, spunând că o nu mai e necesar ca o persoană să-și mai ajute părinții aflați în nevoie dacă și-a dat banii în visteria templului. Lasă-l pe tatăl sărac să fie bolnav și să moară, pentru că fiul lui „sfânt” și-a dat banii în lucrarea misionară!!

Un echivalent al timpului modern ar fi ceva de genul: Fariseul i-ar spune soției: „Trebuie să merg la adunarea bisericii din această seară, așa că nu te pot ajuta la treburile casei”. Sau ar putea sta dimineața cu Biblia lui studiind despre cortul întâlnirii (în *Exodus 25*), cerându-I lui Dumnezeu să-i vorbească, în timp ce soția lui se luptă să pregătească copiii pentru școală, preparându-le micul dejun și îngrijind de un alt copil plângăcios. Domnul va încerca să-i spună acestui fariseu: „Închide-ți Biblia și uită de „studiul cortului” și du-te să-ți ajuți soția în bucătărie!” Dar el nu-L poate auzi pe Dumnezeu deoarece urechile lui fariseice au devenit surde la vocea lui Dumnezeu.

O parte majoră a spiritualității noastre este să ne asumăm responsabilitatea pentru orice activitate care necesită să fie făcută acasă. „Dacă cineva nu poartă de grijă de ai săi și mai ales de cei din casa lui, a tăgăduit credința și este mai rău decât un necredincios” (1 Timotei 5:8).

TRĂSĂTURA 11

Fariseii se ofensează ușor

Atunci, ucenicii Lui, apropiindu-se, I-au zis: „Știi că fariseii au găsit pricină de poticnire, auzind cuvântul acesta?” Și El, răspunzând, le-a zis: „...Lăsați-i...” (Matei 15:12-14)

Când Isus i-a corectat pe farisei în ce privește faptul că-i învățau pe oameni să-și necinstească părinții (așa cum am văzut mai sus), aceștia s-au ofensat. Fariseii se ofensează ușor de orice cuvânt de muștrare sau de corectare pe care Domnul poate că îl dă printr-un frate bătrân. Una din lecțiile de *grădiniță* din viața creștină este să biruiești „ofensarea”. Nu e nicio speranță că vei fi vreodată eliberat de fariseism, dacă nu cauți să te eliberezi total de a te simți ofensat când ești corectat.

Cunosc oameni care au fost odată în biserica noastră și care au fost atât de ofenșați de anumite corectări pe care le-au primit, încât au părăsit biserica cu totul. Astăzi rătăcesc prin sălbăticie și este foarte posibil să fie pierduți pentru veșnicie. Te pot asigura că, la fel ca fariseii, și tu te poți afla pe calea către iad, dacă te-ai simțit ofensat de vreo corectură pe care ai primit-o.

Isus le-a spus ucenicilor „să-i lase”. Noi nu trebuie să mergem după fariseii ofenșați, încercând să-i aducem înapoi în biserică. Trebuie să-L ascultăm pe Domnul și să-i lăsăm singuri. Dacă se pocăiesc, pot veni înapoi la Domnul și în biserică. Nu altfel.

TRĂSĂTURA 12

Fariseii sunt orbi spiritual

Isus a spus: „sunt niște călăuze oarbe ale orbilor; și când un orb călăuzește pe un alt orb, amândoi vor cădea în groapă” (Matei 15:14).

Fariseii sunt mari învățați ai Bibliei. Dar ei sunt orbi spiritual și de aceea nu au nicio revelație asupra realităților spirituale. Și când acești lideri orbi conduc alți oameni orbi, Isus a spus că „amândoi vor cădea în groapă (iad)”, ei înșiși și cei care îi urmează (15:14).

Nu urma niciodată un om orb. Asigură-te că liderul bisericii tale este un om cu viziune spirituală, care iubește poporul lui Dumnezeu. Lipsa dragostei este cea care cauzează orbire spirituală și îi face pe predicatori să predice într-un mod în care îi condamnă pe oameni. Un om care Îl iubește pe Isus îl înțelege atât de clar pe Domnul, încât Îl poate înălța pe Isus în predica Lui și ți-L poate arăta și ție. Un astfel de lider este cel pe care ar trebui să-l urmezi și să dorești să-i fi asemenea.

TRĂSĂTURA 13

Fariseii sunt ipocriți

„Păziți-vă de aluatul fariseilor, care este ipocrizia” (Luca 12:1).

Cuvântul „ipocrit” este un cuvânt grecesc importat în limba engleză și înseamnă „actor”. Dacă ai fi fost în Grecia primului secol și i-ai fi întrebat pe oameni unde erau toți ipocriții, ei ți-ar fi răspuns: „La teatru”. Ipocriții vin pe scenă și își pun în practică ipocrizia (actoria) pentru câteva ore și apoi se duc acasă să-și trăiască viața normală.

Într-un film Hollywoodian un om poate juca rolul lui Ioan Botezătorul și, pentru o vreme, se poate purta foarte sfânt pentru că este expert în actorie. Dar în viața lui reală poate să fie un bețiv și un curvar.

Astăzi, majoritatea ipocriților se găsesc în biserici, unde ei de asemenea își joacă

rolul câteva ore duminica dimineața. Ei fac ceva măreț acolo, lăudându-L pe Domnul în acel timp, în fiecare Duminică. Dar dacă ar fi să te duci pe la ei pe acasă, ai descoperi curând că duminica dimineața ei joacă doar un rol. În viața lor normală, acasă, ei *nu* Îl laudă pe Dumnezeu, ci se plâng, murmură, bârfesc și se ceartă unul cu celălalt.

Ești tu așa – jucând un rol ca alții să te vadă în întâlnirile bisericii, dar de fapt ești o persoană foarte diferită la birou și acasă la tine?

TRĂSĂTURA 14

Fariseii caută să-i prindă pe alții în cuvintele lor

Fariseii au venit la El și, ca să-L ispitească, I-au zis: „oare este îngăduit unui soț să-și lase soția pentru orice motiv?” (Matei 19:3).

Fariseii caută să-i prindă pe oameni în ceea ce spun ca să-i acuze înaintea altora.

Ei pot să-ți pună întrebări să te încerce și chiar să te încurce. Citim în *Matei 22:15* că „fariseii s-au dus și s-au sfătuit cum să-L prindă prin cuvintele Lui” (Vezi și *Luca 11:54*).

Și eu am avut experiențe similare. Uneori, credincioși din unele biserici (care se simt condamnați de ceea ce predic și doresc să mă acuze de erezie) m-au vizitat și mi-au pus întrebări ca să mă prindă cu vreun cuvânt pe care l-aș putea spune. Nu sunt interesați să se elibereze de păcat în viața lor, ci doar să găsească greșeli în alții. Exact așa erau și fariseii. Ei scoteau cuvintele lui Isus din context și Îl acuzau de erezie. Fariseii zilelor moderne mi-au întors de asemenea cuvintele într-o manieră asemănătoare.

Dacă iubim pe cineva, întotdeauna vom argumenta cum se poate mai bine ceea ce spune. Vom spune: „Poate că am înțeles greșit ceea ce a spus. Probabil că glumea.” etc.. Totuși un fariseu nu va face niciodată un astfel de rabat pentru nimeni. Este scris despre Isus că „Nu va judeca după înfățișare, nici nu va hotărî după cele auzite” (*Isaia 11:3*). Acesta este exemplul pe care fiecare om cu frică de Dumnezeu îl va urma.

TRĂSĂTURA 15

Fariseii sunt cruzi

*„Poporul acesta mă cinstește cu buzele, dar inima lui este **departe** de Mine” (Matei 15:8).*

Inima unui fariseu este crudă deoarece este *departe de Dumnezeu*. Dacă apropii untul de foc se va topi imediat. Dar dacă-l pui în frigider, se va întări. Poate ajunge tare ca piatra, astfel că vei avea nevoie de o mică daltă ca să tai din el. Inima unui fariseu este așa. Dumnezeu este un foc și dacă trăiești aproape de El inima ta va fi întotdeauna moale. Chiar și stâncile se vor topi în prezența lui Dumnezeu.

Dacă ești aspru față de ceilalți, poți fi sigur că trăiești departe, departe de Dumnezeu. Fariseii erau duri cu alții pentru că erau la milioane de mile depărtare de Dumnezeu. Fariseii Îl cinstesc pe Dumnezeu cu buzele și cântă cântări frumoase de laudă, „O, Doamne, Tu ești vrednic”, etc.. Dar nu se judecă pe ei înșiși. O persoană care Îl ascultă pe Dumnezeu se va judeca pe sine înseși întotdeauna și niciodată nu-i va judeca pe ceilalți – acesta este un semn al omului care are o inimă moale.

Am observat însă că, deși fariseii sunt foarte aspri cu oamenii, mulți dintre ei sunt delicați cu membrii familiei lor. Ei fac reguli pentru alții dar nu vor impune

acele reguli membrilor din propria familie. Sunt plini de părtinire și ipocrizie.

Trebuie să avem convingeri. Eu am propriile mele convingeri cu privire la ceea ce îmi permit să dețin sau să fac. Dar nu-mi impun convingerile mele altora în aspecte în care Scriptura păstrează tăcerea. Nu le spun oamenilor dacă să aibă sau nu un televizor. Cred că o conexiune Internet este mult mai periculoasă decât orice televizor. Avertizez oamenii cu privire la pericolele amândurora dintre aceste două aplicații tehnice. Dar nu fac reguli pentru alții, cum fac fariseii. Cunosc fariseii care le-au spus altora ca niciodată să nu achiziționeze astfel de echipamente, dar mai târziu au trebuit să-și înghită cuvintele, când ei înșiși au fost nevoiți să-și cumpere computere.

TRĂSĂTURA 16

Fariseii nu pot aprecia lauda cu voce tare în public

Dar preoții cei mai de seamă și cărturarii, când au văzut... pe copii strigând în Templu și zicând: „Osana, Fiul lui David!” s-au umplut de mânie (Matei 21:15).

Fariseii sunt deranjați când oamenii își ridică vocile ca să-L laude pe Dumnezeu. Ei cred că venerarea lui Dumnezeu presupune ca oamenii să fie tăcuți în prezența Lui sau cel puțin discreți în lauda lor. Totuși, Isus S-a bucurat când i-a auzit pe copii înălțând laude lui Dumnezeu pentru că îi aminteau de rai! Raiul este un loc unde e o laudă continuă și tare – uneori la fel de tare ca tunetul (*Apocalipsa 19:6*). Nu am ajuns încă la acel nivel de decibeli în întâlnirile noastre de laudă. Dar aceasta este ținta noastră. Fariseii vor fi deranjați și dacă cineva spune „Amin” sau „Aleluia” ca răspuns la ceva ce acel cineva aude într-un mesaj!! Se uită în jur să vadă cine a exclamat. Ei cred că astfel de cuvinte n-ar trebui rostite într-o adunare de biserică! Ei consideră că toată lumea ar trebui să stea la întâlnirile bisericii ca și cum ar fi la un serviciu funeral. Privindu-i în timp ce cântă, ai putea crede că ei încă n-au auzit că Isus a înviat din morți!!!

TRĂSĂTURA 17

Fariseii dețin o cunoaștere fără ascultare

Isus a zis: „Cărturarii și fariseii șed pe scaunul lui Moise. Deci toate lucrurile, pe care vă spun ei să le păziți, păziți-le și faceți-le; dar după faptele lor să nu faceți. Căci ei zic, dar nu fac” (Matei 23:2,3).

În *Matei 23*, Isus a expus mai multe trăsături ale fariseilor decât găsim în orice alt capitol din Biblie. *Matei 23 este un capitol total opus capitolului 1 Corinteni 13*. Să fii condus de Lege este opusul călăuzirii de Dragostea Divină prin Duhul Sfânt. Așa că, dacă dorim să fim conduși din fariseism și legalism către o viață de dragoste Divină, trebuie să studiem cu atenție *Matei 23*.

Fariseii stau în scaunul lui Moise, ceea ce înseamnă că au fost la colegii Biblice, și-au luat doctoratul și au o mulțime de cunoștințe exacte. Isus chiar le-a spus ucenicilor Lui să facă *tot* ceea ce i-au învățat fariseii. Deci, ceea ce fariseii învățau trebuie să fi fost corect. Dar ei nu ascultau de ceea ce știau a fi drept.

Cunoașterea este un lucru foarte folositor, dar poate fi de asemenea foarte periculos. Numai cunoașterea însoțită de ascultare va aduce viață spirituală. Cunoașterea fără ascultare aduce, însă, moarte spirituală. Este mai bine să n-ai *nicio* cunoaștere, decât să ai cunoaștere și să nu ascuți. Cunoașterea poate fi comparată cu mâncarea pe care o mâncăm, iar procesul digestiv este ascultarea. Numai când mâncarea este digerată, ea devine parte din trupul nostru - Orezul și curry sunt transformate în carne și oase - un miracol care nu e mai mic decât apa transformată în vin. Și trupurile noastre săvârșesc în fiecare zi acest miracol!!

Dar dacă mâncarea pe care o mâncăm nu este digerată, atunci acea mâncare ne poate ucide – deoarece mâncarea nedigerată se va descompune în stomacul nostru și ne îmbolnăvește. Ai observat că atunci când vomîți, mâncarea care iese din stomacul tău miroase greu și are gust de putreziciune? Poate să fi fost un pui cu curry delicios când ai mâncat. Dar a avut un gust foarte diferit când l-ai vomitat. Exact același lucru se întâmplă când acumulăm cunoaștere și nu ascultăm. Și de aceea mulți creștini duhnesc din punct de vedere spiritual. Cei care miros mai mult sunt aceia care dețin maximum de cunoștințe și cea mai mică măsură de ascultare. Fariseii sunt așa. Dar partea tristă este că ei înșiși nu realizează că miros greu. O persoană spirituală însă simte acea putoare foarte repede. Un om duhovnicesc poate discerne un fariseu în cinci minute de conversație cu acesta. Ochii lor sunt ori trufași, ori plini de adulter (*Proverbe 6:17; 2Petru 2:14*). Multe femei care au trăit o viață de flirt, în zilele când nu erau întoarse la Dumnezeu, nu și-au curățat complet spiritul după convertire. Rezultatul este că și după 20 de ani de la convertire, ochii lor sunt încă fășneți. Spun tuturor tinerilor: Stați departe de astfel de surori.

TRĂSĂTURA 18

Fariseii nu practică ceea ce predică

„Cărturarii și fariseii zic și nu fac” (*Matei 23:3*).

Acest verset este opusul celui din *Faptele Apostolilor 1:1* unde este scris despre Isus că „a început să facă (mai întâi) și (apoi) să învețe”. Fariseii învățau pe alții dar ei nu făceau. Ei nu practicau ceea ce predicau. Isus, însă, mai întâi a făcut și apoi a predicat numai ceea ce El deja făcuse!! Acestea sunt două spirite opuse. Cei care au spiritul fariseilor vor construi biserica prostituată Babilonul. Și cei care au Spiritul lui Hristos vor zidi biserica mireasa Ierusalim.

Niciodată Isus n-a predicat ceea ce n-a făcut mai întâi. Cât de mult crezi că I-a luat lui Isus să pregătească *Predica de pe Munte* – (*Matei Capitolele 5, 6 și 7*) – cea mai frumoasă predică pe care a predicat-o vreodată cineva? I-a luat 30 de ani să pregătească acea predică. Ea a izvorât din viața Lui și nu doar din mintea Lui.

Când ții o predică pe care ai auzit-o de la altcineva, acea predică vine doar din mintea ta. Este simplă cunoaștere. Nu e nici viață, nici ungeră în ea. Dacă dorești să predici așa cum a predicat Isus, atunci trebuie mai întâi să trăiești Cuvântul și apoi să-l predici. Unii oamenii m-au întrebat: „Frate Zac, pot să țin predicile tale în lucrarea mea?” Și le-am spus: „Da, dacă mai întâi le trăiești și ești sincer să recunoști de unde le-ai luat”. Dumnezeu spune: „Cine a fost de față la sfatul Domnului, ca să vadă și să asculte cuvântul Lui? Cine a plecat urechea la cuvântul Lui și cine l-a auzit? Eu n-am trimis pe prorocii aceștia, și totuși ei au alergat; nu le-am vorbit, și totuși au prorocit” (*Ieremia 23:17, 18, 21*).

Când predici mesajul altcuiva, fără ca tu însuși să-l fi trăit mai întâi, sau fără să le spui oamenilor de unde îl ai, tu doar cauți propria ta onoare. Acesta este un obicei periculos și poate duce la moartea ta spirituală, pentru că Dumnezeu a spus: „De aceea, iată,” zice Domnul, „sunt împotriva prorocilor care își fură unul altuia cuvintele Mele.” „Iată,” zice Domnul, „sunt împotriva prorocilor care iau cuvântul lor și-l dau drept cuvânt al Meu” (*Ieremia 23:30, 31*).

De 30 de ani fac tot ce-mi stă în putință să mă asigur că predic numai ceea ce am practicat mai întâi în propria mea viață. Să vă dau un exemplu: Nicăieri n-am predicat oamenilor îndemnul de a merge ca misionari în Nordul Indiei. De ce n-am făcut aceasta când e nevoie de sute de misionari în Nordul Indiei? Numai pentru că eu însumi n-am trăit niciodată ca misionar în Nordul Indiei.

Ascultați acum ce spun și vedeți dacă nu e adevărat: *Aproape fiecare lider de*

societate misionară evanghelică din India trăiește în confortul din Sudul Indiei și îi provoacă pe alții să meargă misionari în Nordul Indiei. Acești lideri își trimit copiii la școli și colegii din Sudul Indiei. Dar le spun misionarilor din satele îndepărtate din Nordul Indiei (unde nu sunt școli) să-și trimită copiii în unele pensioane și mai îndepărtate. Nu sunt aici să-i judec pe acești lideri, pentru că Dumnezeu este Judecătorul lor. Dar spun aceasta ca să arăt că nu voi urma niciodată exemplul lor. Aș fi un fariseu dacă aș predica așa cum o fac ei, pentru că aș cere altora să facă ceea ce eu însumi nu fac. Numai cineva care a trăit în Nordul Indiei și și-a crescut copiii în circumstanțele grele de acolo are dreptul să spună altora să facă același lucru. Tot restul sunt farisei. Acest principiu se aplică de asemenea în multe alte domenii.

Nu predica niciodată ceea ce tu nu ai făcut. Nu încerca să-i sfătuiești pe părinții care au adolescenți cum să-i crească, dacă tu însuși nu ți-ai crescut copiii corect. Ar fi la fel de prostesc ca și cum un burlac le-ar spune unor părinți cum să-și crească copiii. De cele mai multe ori îi putem binecuvânta pe alții doar rugându-ne pentru ei și ținându-ne gura închisă atâta timp cât ni se cere un sfat.

Poți preda chimia fără să studiezi mai întâi chimia? Nu. Dacă tu ai o pregătire în limba engleză, poți preda engleza. Acesta este un adevăr atât de simplu, încât îl știe fiecare profesor. Dar fariseii nu înțeleg ceva atât de simplu.

TRĂSĂTURA 19

Fariseii leagă sarcini grele asupra altora

„Ei leagă sarcini apăsătoare și greu de purtat și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le miște” (Matei 23:4).

Fariseii încearcă să pară spirituali predicând standarde înalte pe care alții să le urmeze, dar pe care ei înșiși nu le urmează.

Mi-amintesc de o tabără de tineret ținută cu mulți ani în urmă, la care eu am fost unul dintre cei doi vorbitori. Celălalt vorbitor a spus că fiecare trebuie să-I ofere lui Dumnezeu 10% din *timpul lui* (pe principiul zeciuiei), însemnând că fiecare ar trebui să petreacă 2 ore și 24 de minute în fiecare zi în citirea Bibliei și în rugăciune. În timpul întrebărilor care au urmat, unul din tineri l-a întrebat deschis pe celălalt frate: „Frate, tu petreci 2 ore și 24 de minute în fiecare zi în citirea Bibliei și în rugăciune?” A răspuns spășit: „Nu”. Toată lumea a văzut atunci că era un fariseu ipocrit, care lega sarcini grele altora pe care el însuși nu le purta. Acesta este doar un exemplu.

Sunt oameni care îi îndeamnă pe alții să dea lui Dumnezeu 10% din venitul lor, dar care ei înșiși nu fac aceasta. Sunt farisei ipocriți. Lumea creștină este plină de predicatori fariseici care fixează standarde imposibile înaintea altora, dar pe care ei înșiși nu și le asumă. Aceștia sunt predicatorii care construiesc Babilonul și care distrug lucrarea lui Dumnezeu. Ei folosesc Cuvântul lui Dumnezeu ca să-i împovăreze pe oameni, în loc să-i binecuvânteze.

Iubesc versiunea traducerii versetului *Matei 23:4* care sună astfel: „În loc să vă dea Cuvântul lui Dumnezeu ca mâncare și băutură cu care să vă ospătați din Dumnezeu, ei îl împachetează în maldăre de reguli, încercându-vă ca pe animalele de povară. Se delectează privindu-vă cum vă împleticiți sub aceste greutăți, și nici nu s-ar gândi să ridice un deget ca să vă ajute.” (*Message Translation*)

Astfel de predicatori îi tratează pe copiii lui Dumnezeu ca pe măgarii care trebuie să care poveri grele. Același mesaj din Biblie poate fi predicat în 2 feluri – ca o povară sau ca o binecuvântare. Totul depinde de predicator.

Datorită predicatorilor fariseici, mulți tineri sunt sătui să participe la adunările bisericii. Isus predica din același Vechi Testament din care predicau fariseii. Dar El elibera oamenii cu acele Scripturi, în timp ce fariseii îi legau cu lanțuri și mai grele cu aceleași Scripturi. Același lucru se întâmplă și astăzi când predică fariseii.

TRĂSĂTURA 20

Fariseii caută să primească onoarea de la oameni

„Toate faptele lor le fac ca să fie văzuți de oameni” (Matei 23:5)

Isus a spus că fariseii se roagă tare stând la colțurile străzii (Matei 6:1). Isus a exagerat în mod evident aici – dar cu un scop. Era un mare maestru al hiperbolizării ori de câte ori dorea să sublinieze o idee importantă. A vorbit de oameni având o bărnă în ochi și de unii care înghit cămile! Am căutat și eu să urmez exemplul lui Isus în ce privește exagerarea unui anumit aspect ca să ajung la ideea principală. Categoriec nu trebuie să exagerăm atunci când oferim *un raport al unei situații*. Nu trebuie să spunem: „200 de oameni au venit la întâlnirea mea când, în realitate, au fost numai 150”! Dar tipul de exagerare folosit de Isus ca să ajungă la o idee anume este foarte valoros.

Isus a vorbit odată despre farisei care se roagă ca să primească cinste de la oameni. Oare nu ne-am rugat cu toții în public ca să căpătăm cinste de la alții? Adesea am fost atenți în timp ce ne rugam să auzim dacă spune cineva vreun „Aleluia” sau vreun „Amin” la rugăciunea noastră. Acesta este fariseisim pentru că atunci noi ne-am rugat oamenilor și nu lui Dumnezeu. Trebuie să ne curățim de acest păcat.

Se întâmplă ca predicatorii să predice ca să obțină onoare? Mă judec pe mine însumi după fiecare predică să văd dacă am căutat să-I plac lui Dumnezeu sau oamenilor și să văd dacă pot îmbunătăți calitatea predicării mele. Orice bucătar dorește să perfecționeze calitatea mâncării lui. Din nefericire, însă, sunt foarte puțini predicatori care să caute să-și perfecționeze calitatea predicării. De aceea, majoritatea predicatorilor sunt întotdeauna plictisitori. Sunt suficient de îngâmfați să-și imagineze că oferă predici puternice, unse. Nici măcar nu-și consultă soțiile cu privire la predicarea lor. În timpul acestor ani care au trecut, am căutat să mă perfecționez continuu în modul de predicare pentru că doresc să predic în același mod captivant în care predica Isus și cu același foc și aceeași pasiune pe care le avea El.

Mai sunt și ale domeniului în care suntem tentați să căutăm onoarea de la oameni. Poți scrie rapoarte ale activității tale, nu ca să-L glorifici pe Dumnezeu, ci ca să-i impresionezi pe alții cu ceea ce faci tu pentru Dumnezeu. În bisericile noastre, de când am început în 1975, n-am trimis nimănui vreun raport sau vreo fotografie din lucrarea noastră, niciunde în lume. Am simțit că e suficient dacă Dumnezeu știe ce facem noi.

Căutarea onoarei de la oameni este unul din păcatele despre care nu se vorbește niciodată în majoritatea bisericilor. Căutarea onoarei este ceea ce o face pe o persoană să fie fariseu. Și fariseii vor construi numai *Babilon*.

Ca să zidim adevărata biserică a Domnului nostru Isus Hristos trebuie să ne curățim pe noi înșine de căutarea onoarei de la oameni.

TRĂSĂTURA 21

Fariseii cred că sfințenia stă în stilul de îmbrăcăminte al cuiva

„Fariseii... își fac filacteriile late (cutiute conținând texte din Scriptură purtate pe frunte), își fac poalele veșmintelor cu ciucuri lungi” (Matei 23:5)

O altă caracteristică a fariseilor este să se fălească cu „sfințenia” hainelor lor!!

Dumnezeu le spusese israeliților să-și facă un ciucure (o legătură de fire strânse la un capăt și lăsate libere la celălalt capăt) la colțurile veșmintelor lor, legat cu un fir albastru – pentru ca, de fiecare dată când vedeau acel ciucure, să-și amintească de poruncile lui Dumnezeu care au venit din ceruri (*Numeri 15:38*).

Fariseii își făceau ciucurii puțin mai lungi decât ai celorlalți. Ei se puteau fâli că, în timp ce ciucurii altora erau lungi de doar 7 cm, ai lor erau lungi de 14 cm – dovedind că ei erau mai sfinți!!

Sunt mulți farisei astăzi care se fălesc cu hainele „sfinte” pe care le poartă!! Cineva mi-a dat odată o cămașă Hawaiană viu colorată. Ce ați crede despre mine dacă m-ați vedea purtând acea cămașă? Ar șoca pe unii creștini. Acest fel de reacție ar descoperi fariseimul lor. Avem atât de multe idei care sunt total opuse lui Hristos – pentru că nu medităm suficient asupra Scripturilor. Ne temem de ceea ce vor gândi oamenii despre noi dacă purtăm o anumită culoare la cămașă. Dar sfințenia lui Isus nu stătea în hainele Lui.

Fariseii îi observă cu atenție pe alții ca să vadă ce poartă – haine, pantofi, cercei, etc. – ca să găsească ceva să critice. Au ochi de vultur pentru astfel de chestiuni.

Isus a vorbit împotriva bărbaților care poartă „haine moi” (în original „malako” (gr.) care, în traducere, înseamnă efeminate) (*Matei 11:8*). Și Duhul Sfânt le îndeamnă pe femei să se îmbrace „modest, discret și simplu” (*1 Timotei 2:9; 1 Petru 3:3*). Mai mult decât atât, sfințenia nu se regăsește în hainele pe care le purtăm. Sfințenia este în primul rând interioară.

TRĂSĂTURA 22

Fariseii iubesc pozițiile și titlurile de onoare

„Le place locul dintâi la ospete și scaunele dintâi în sinagogi; le plac salutările prin piețe și să fie numiți de oameni: „Rabi! Rabi!” (Matei 23:6-8).

Fariseii iubesc cinstea de a deveni mai-marii unei biserici. Și soțiile fariseice ale bătrânilor sunt de asemenea mândre de cinstea pe care o are soțul lor. Dacă ai cea mai mică fărâmă de mândrie că ești bătrân într-o biserică sau că soțul tău este un bătrân, atunci ești în mod sigur un fariseu de primă mână. Astfel de bătrâni nu pot construi decât Babilon. Nu e nicio diferență între fariseii acelor zile, care iubeau să fie numiți „rabi”, și fariseii de azi, care iubesc să fie numiți „Pastor”, „Reverend”, „Prea Sfințit”, „Părinte” și toate celelalte titluri ridicole pe care liderii creștini și le-au pus singuri. Poți avea acest spirit chiar dacă te numești numai „Frate” – dar cu „F” mare. Astfel de farisei iubesc să stea pe platforme și în toate ceremoniile publice să fie recunoscuți ca „Pastori”.

Acum câțiva ani am primit o scrisoare de la un Seminar Biblic din USA care-mi oferea un doctorat onorific pentru lucrarea mea pe Internet și pentru toate cărțile pe care le-am scris. Mi-au cerut doar să completez un formular și să-l returnez. N-am răspuns niciodată. Ar fi fost interesat Isus să obțină un doctorat onorific? Bineînțeles că nu.

Pasajul de mai sus continuă spunând: *„Voi să nu vă numiți Rabi, fiindcă unul singur este Îndrumătorul vostru: Hristos; și voi sunteți frați. Și „Tată” să nu numiți pe nimeni pe pământ, pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri. Să nu vă numiți îndrumători, căci Unul singur este Îndrumătorul vostru: Hristosul. Și cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru. Oricine se va înălța, va fi smerit; și oricine se va smeri, va fi înălțat” (Matei 23:8-12).*

Mulți credincioși din bisericile noastre au încercat să mă pună să am grijă de viața lor. Mă întreabă pe mine ce ar trebui să facă. Refuz să le spun. Le comunic

ideile mele și apoi le spun: „Acum mergeți și întrebați-L pe Dumnezeu mai întâi dacă ar trebui sau nu să faceți cum spun eu. Dacă El nu vă dă pace cu privire la răspunsul meu, aruncați atunci sfatul meu și faceți ce vă spune Dumnezeu să faceți. Singurul vostru lider trebuie să fie Hristos.”

Sunt mulți lideri de biserici care nu urmează învățătura lui Hristos în acest domeniu, ci adoră să le spună oamenilor cum să-și conducă viața privată. Astfel de bătrâni sunt farisei care construiesc Babilonul. Ei înșiși sunt sub lege și își aduc și turma sub lege. Ei nu cunosc libertatea Duhului, pentru că iubesc titlurile, poziția și onoarea.

TRĂSĂTURA 23

Fariseii îi corup pe alții

„Dar vai de voi, cărturari și farisei fățarnici, pentru că voi închideți oamenilor împărăția cerurilor; nici voi nu intrați în ea și nici pe cei care vor să intre, nu-i lăsați să intre” (Matei 23:13).

Oamenii tineri, sinceri care devin credincioși sunt stricați de către liderii fariseici. Poate că acești tineri au avut o mare râvnă să biruiască păcatul și să trăiască pentru Dumnezeu, atunci când au fost pentru prima dată convertiți. Dar apoi îi văd pe liderii lor suiți pe platforme înalte ca actorii de film, predicând și colectând o mulțime de bani de la oameni „în Numele lui Isus”, și folosind acei bani ca să trăiască în viața lor privată la fel ca actorii de film. Astfel, acești tineri, care începuseră dorind să-L urmeze pe Isus și să trăiască la fel ca El, sfârșesc acum dorind să trăiască exact la fel ca acei predicatori faimoși. Și-și imaginează că, dacă sunt credincioși, atunci într-o zi și ei vor deveni faimoși și vor putea să trăiască la fel ca actorii de film. Iată cum acești lideri fariseici îi corup și îi împiedică să-L urmeze pe Isus și să intre în împărăția lui Dumnezeu.

Tinerilor de astăzi le lipsesc modelele bune de urmat. Din nefericire, cu greu poate spune vreun predicator din timpul nostru: „Călcați pe urmele mele, intrucât și eu calc pe urmele lui Hristos” (1 Corinteni 11:1; Filipeni 3:17). Așa că le spun tinerilor: Priviți la Isus și urmați Exemplul Lui. Și dacă găsiți pe cineva care Îl urmează în mod hătărât pe Isus uitați-vă atunci și la el și urmați și exemplul lui.

TRĂSĂTURA 24

Fariseii profită de oamenii săraci

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi mâncați casele văduvelor...” (Matei 23:14)

Nu știm cum anume fariseii „mâncau” casele văduvelor. Poate că presau văduvele sărace să-și dea averile pentru „lucrarea Domnului”, spunându-le că Dumnezeu le va binecuvânta pentru aceasta – și apoi intrau ei înșiși în posesia acelor averi. Astfel, ei le „făceau pe văduve prada lor”, așa cum judecătorii nedrepti ai lui Israel făcuseră în urmă cu 700 de ani (Isaia 10:2).

Exact aceeași exploatare a săracilor se întâmplă și în secolul 21. Predicatorii creștini de televiziune sunt recunoscuți prin faptul că îndeamnă văduvele sărace și pensionarii să le dea sume mari de bani, asigurându-i că „Dumnezeu vă va binecuvânta și vă va vindeca de bolile voastre, dacă dați bani pentru lucrarea mea”. Cum majoritatea văduvelor și pensionarilor au multe boli și alte probleme, predicatorii TV cunosc cum să-i exploateze în propriul lor beneficiu. Ei folosesc orice șiretlic și multe apeluri emoționante și versete din Biblie ca să stoarcă bani de la acești oameni săraci. Văduvele sărace îi cred pe acești înșelători lacomi și le trimit măruntele lor economii. Dar, în realitate, predicatorii folosesc acești bani ca

să trăiască ei înșiși la un standard foarte ridicat – cumpărându-și avioane personale, proprietăți, etc.

Acest model de escrocăre a săracilor a început recent în America dar s-a răspândit în întreaga lume, regăsindu-se acum și printre mulți predicatori indieni. Astfel de farisei sunt hoți și tâlhari în plină zi.

Ce mărturie a avut Pavel de a putut spune către sfârșitul vieții sale: „*N-am nedreptățit pe nimeni, n-am vătămat pe nimeni, n-am înșelat pe nimeni*” (2 Corinteni 7:2)! Aceasta ar trebui să fie mărturia fiecărui slujitor al lui Dumnezeu la sfârșitul vieții lui.

Este rău și demonic să profiți de credincioșii săraci - *în orice fel.*

TRĂSĂTURA 25

Fariseii fac rugăciuni lungi, impresionante în public

„*Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că... de ochii lumii, faceți rugăciuni lungi; de aceea veți lua o mai mare pedeapsă*” (Matei 23:14).

Am observat, de-a lungul anilor, că aceia care fac cele mai lungi rugăciuni în public sunt oameni care nu se roagă în singurătate. Ei toți sunt farisei. Următoarea dată când auziți pe cineva ținând un discurs îndelungat într-o rugăciune publică, recunoașteți că este un fariseu. La un timp de rugăciune publică, dacă liderul cere ca fiecare să-și limiteze rugăciunea la unul sau două minute, toată lumea trebuie să facă așa. Dar fariseii nu vor asculta, nici nu se vor supune. Ei simt că rugăciunile lor trebuie să fie mai lungi decât ale celorlalți. Singurul motiv este aroganța lor, mândria și opinia lor fantastic de înaltă despre ei înșiși!

Biblia poruncește ca fiecare predicator să „*prorocească după măsura lui de credință*” (Romani 12: 6). Acest lucru înseamnă că lungimea predicilor noastre trebuie să fie proporțională cu maturitatea vieții noastre spirituale. Însă, 90% dintre liderii de biserici pe care i-am întâlnit țin predici lungi, plictisitoare și desconsideră această poruncă în fiecare Duminică. Încă o dată, singura cauză a unei asemenea neascultări este opinia lor fantastic de înaltă despre ei înșiși!

TRĂSĂTURA 26

Fariseii se implică în lucrarea misionară și îi fac pe oameni copii ai iadului de două ori mai răi

„*Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici, pentru că voi înconjurați marea și uscatul ca să faceți un prozelit și, când a devenit așa, faceți din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteți voi înșivă*” (Matei 23:15).

Fariseii pot fi misionari, însă așa-numiții „*convertiți*” merg în iad deoarece ei nu-i aduc la pocăință și credință autentică.

Fariseii se pot angaja în „lucrări religioase” de amploare (o implicare în mod fundamental diferită de a face voia lui Dumnezeu) – și chiar cu mare sacrificiu. Ei pot deveni „lucrători creștini permanenți”, dar convertiții lor vor fi copii ai iadului de două ori mai răi – pentru că ei nu predică pocăința și îi asigură pe oamenii care nu s-au întors niciodată de la căile lor păcătoase că sunt născuți din nou doar pentru că ei „cred”. De asemenea, ei îi conving pe oameni că sunt plini cu Duhul Sfânt (când nu sunt) doar pentru că au bolborosit un limbaj neînțeles – care este total diferit de darul autentic al vorbirii în limbi. În acest fel ei îi fac pe oameni copii de două ori mai răi ai iadului. Aceștia trăiau deja în păcat, ca și copiii ai iadului. Dar acum au fost convinși de un predicator fariseic că sunt „*siguri de veșnicie*”, pentru că au repetat cuvintele „*magice*”: „*Doamne Isuse vino în inima mea*” – chiar dacă atitudinea lor față de păcat nu s-a schimbat. Acum li se spune să se asigure numai

că își plătesc zeciuielile regulat și locul în rai le este asigurat. Așa ajung să fie despărțiți de evanghelie. Pentru că acum, când aud un mesaj evanghelic, nu simt că trebuie să-i răspundă, întrucât sunt „asigurați de veșnicie”. Ce înșelăciune teribilă are loc în zilele noastre! Le-am spus oamenilor din unele biserici ale noastre că nu sunt născuți din nou, chiar dacă stau de mulți ani în mijlocul nostru. Mulți frați bătrâni fariseici au discernământ zero, când vine vorba să evalueze o persoană dacă este sau nu născută din nou. Ei permit tuturor tipurilor de oameni să se alătore bisericilor lor și aceia sunt cei care le cauzează multe probleme mai târziu.

Unii bătrâni fariseici sunt părtinitori cu *săracii*. Îi fac pe oamenii *săraci* să se simtă importanți în biserică *doar pentru că sunt săraci*. Și acești bătrâni cred că sunt ca Isus! (Acest tip este opusul predicatorilor părtinitori față de *bogați* - Iacov 2:1-4.) Dumnezeu știa că va exista această tendință rea printre „*bătrânii super-spirituali*” și de aceea El i-a avertizat pe liderii lui Israel: „*Să nu părtinești pe sărac la judecată*” (Exodul 23:3). Arătând o asemenea părtinire și făcându-i pe acești săraci să se simtă importanți în biserică, doar datorită sărăciei lor, ei îi fac pe acești săraci copii ai iadului de două ori mai răi. Isus n-a fost un comunist care a venit să egalizeze bogatul cu săracul. Nici eu nu sunt un comunist. Sunt un creștin. Îi respect pe oamenii *care sunt smeriți și temători de Dumnezeu, indiferent dacă sunt bogați sau săraci*. Însă, mulți lideri de biserici confundă creștinismul cu comunismul.

Ca biserică, ne putem înșela singuri în două direcții. O direcție este să ne imaginăm că suntem o biserică minunată, deoarece avem mulți oameni bogați, educați și cultivați în pozițiile cheie din biserică noastră (dar dintre care majoritatea nu sunt evlavioși). Cealaltă direcție este să ne imaginăm că suntem o biserică minunată pentru că nu avem oameni bogați, educați, ci doar o mână de oameni săraci, needucați (dar dintre care majoritatea nu sunt evlavioși)! Ambele biserici sunt babiloniene – având coloratură diferită. Nu-ți imagina că oamenii săraci sunt toți duhovnicești sau că oamenii bogați sunt toți nespirituali. Sărăcia nu este egală cu sfințenia. Nu-i face pe oameni copii ai iadului de două ori mai răi.

TRĂSĂTURA 27

Fariseii interpretează Scriptura fără revelație de la Dumnezeu

„*Vai de voi, călăuze oarbe, care ziceți: „dacă cineva jură pe templu, nu este nimic, dar dacă jură pe aurul templului, este legat de jurământul lui”. Nebuni și orbi! Care este mai mare: aurul sau templul care sfințește aurul? Și: „Dacă cineva jură pe altar, nu este nimic; dar dacă jură pe darul de pe altar, este îndatorat”. Nebuni și orbi! Care este mai mare: darul sau altarul care sfințește darul? Deci, cine jură pe altar, jură pe el și pe tot ce este deasupra lui; cine jură pe templu, jură pe el și pe Cel ce locuiește în el; și cine jură pe cer, jură pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu și pe Cel care stă pe el*” (Matei 23: 16-22).

Fariseii interpretau Scripturile cu mintea, fără nicio revelație de la Dumnezeu. Așa că ei modificau Cuvântul lui Dumnezeu potrivit propriilor lor idei și le predicau ca fiind legea lui Dumnezeu. Sunt și astăzi predicatori fariseici care fac același lucru. Ei nu înțeleg *spiritul* din spatele Cuvântului lui Dumnezeu, dar îl predică potrivit *literei* – și „*litera omoară*” (2 Corinteni 3:6). Acești predicatori nici măcar nu-și văd inconsecvența, când desconsideră același cuvânt într-un alt domeniu.

Iată un exemplu. Unii lideri de biserici învață că purtatul bijuteriilor este un lux păcătos și disprețuiesc orice soră care poartă numai o imitație de bijuterie (foarte ieftină). Dar aceiași predicatori poate că au cheltuit extrem de mult ca să-și construiască propria casă având multe adaptări luxoase. Însă ei nu-și văd inconsecvența și ipocrizia acolo. Își ușurează conștiința, spunând că Scriptura nu

vorbește împotriva folosirii podelelor de marmură dintr-o casă, ci doar împotriva bijuteriilor (1 Timotei 2:9; 1 Petru 3:3)!! Dar, de fapt, Scriptura ne îndeamnă să evităm *tot* luxul nenecesar.

Sunt multe alte exemple de genul acesta. Astfel de lideri de biserică nu au revelația Duhului Sfânt asupra Cuvântului. În schimb, ei interpretează Scriptura în așa fel încât să fie în avantajul lor și să-i poată judeca pe alții

TRĂSĂTURA 28

Fariseii sunt tipicari cu litera legii

„Voi dați zeciuală din izmă, din mărar și din chimen și ați lăsat de o parte cele mai grele lucruri din Lege” (Matei 23:23).

Fariseii iau un aspect minor dintr-o poruncă a Scripturii și îl accentuează. Ei „fac din țânțar armăsar”. În zilele noastre întâlnim foarte multă predicare de acest fel. O asemenea predicare va umple biserica de oameni legaliști care sunt mândri de ascultarea lor în aspectele minore, dar care nu sunt conștienți de neascultarea lor fățișă în aspectele majore. Isus nu le-a spus fariseilor *să nu* dea zeciuală din mărar și chimen etc.. Ceea ce spunea El era că aspectele majore din Legea lui Dumnezeu necesitau *o mai mare accentuare* decât zeciuală.

Am cercetat odată în cele patru evanghelii *toate subiectele pe care Isus le-a accentuat* și le-am notat: El a predicat despre pocăință, sărăcia duhului, blândețe, puritate, jelirea păcatelor, plătirea taxelor, nașterea din nou, închinarea înaintea lui Dumnezeu în duh, dragostea, smerenia, credințioșia conjugală, despărțirea de tradițiile omenești, etc.. Dar niciodată El n-a vorbit despre cum ar trebui să se îmbrace oamenii sau dacă femeile ar trebui să poarte bijuterii, ori batic pe cap. A vorbit totuși despre trăirea unui stil de viață simplu și despre lipsa iubirii banilor.

Am studiat apoi epistolele să văd ce subiecte au fost *mult accentuate* de Duhul Sfânt, și ce subiecte au fost subliniate foarte puțin sau nementionate deloc.

Astfel, am descoperit ce ar trebui să accentuez și eu mai mult în predicarea mea și la ce să acord mai puțină importanță. Dacă studiezi Scriptura așa, vei fi echilibrat în învățătura ta și vei evita să devii un predicator fariseic.

TRĂSĂTURA 29

Fariseii n-au nicio dreptate, niciun strop de milă și nicio credințioșie

„Farisei fățarnici... ați lăsat de o parte cele mai grele lucruri din lege: dreptatea, mila și credința; pe acestea trebuia să le faceți...” (Matei 23:23)

Fariseii erau nedrepti și necinstiți în relațiile lor cu oamenii. Nu aveau nicio milă față de aceia care eșuaseră, dar ei înșiși nu erau credințioși în viața privată. Cu toate aceste lipsuri din viața lor, ei tot se considerau sfinți, datorită posturilor, rugăciunilor și cunoștințelor lor Biblice, etc.. Erau ca o mireasă care merge la nuntă, cărei rochie este toată pătată și murdară, dar ea este preocupată numai cum să meargă grațios. Dacă avem egoism, mândrie, atitudini nemiloase și necredințioșie în propria viață, atunci a ne fâli cu activitățile noastre religioase înseamnă doar că ne înșelăm pe noi înșine că suntem spirituali. Avem nevoie să recunoaștem care sunt lucrurile mai grele ale vieții creștine – și să ne concentrăm în primul rând pe ele.

TRĂSĂTURA 30

Fariseii strecoară țânțarul și înghit cămila

„Călăuze oarbe, care strecurați țânțarul și înghițiți cămila!” (Matei 23:24).

Fariseii sunt foarte grijulii în lucrurile mici, neimportante (strecurarea țânțarilor morți). Dar ei neglijează ascultarea de poruncile din Scriptură (înghițind cămile moarte). Isus nu le spunea prin aceasta că era bine să înghită țânțarii morți. El le arăta de fapt inconsecvența lor în neglijarea lucrurilor mai importante.

Astfel de farisei sunt grijulii cu aspectele mărunte cum ar fi purtatul hainelor curate, când merg la adunările bisericii, sau păstrarea locuințelor curate și aranjate. Acestea sunt obiceiuri bune. Dar când vine vorba de aspecte mai importante, cum ar fi căutarea în mod serios a lui Dumnezeu, ca să biruiască mânia și pofta sexuală, sau ajutorarea în activitatea practică din biserică ori întreprinderea de călătorii prin sate ca să aducă oameni la Hristos, ei nu sunt așa de zeloși – pentru că aceste lucruri necesită sacrificarea confortului propriu, a timpului și a banilor.

O altă versiune a traducerii Scripturii parafrazează acest pasaj astfel: „*Aveți idee ce ridicoli păreți scriind o biografie care este greșită de la început până la sfârșit, dar criticând virgulele și alte semne de punctuație?*” (Message Translation)

În Bangalore se țin competiții de memorizare a Bibliei la care participă mulți creștini ca să câștige un premiu de câteva sute de rupii. Ca să câștige premiul, omul trebuie să redea cu acuratețe, nu numai toate cuvintele Scripturii, dar să pună și toate virgulele și semnele de punctuație în mod exact!! Unii credincioși își petrec săptămâni în șir memorând locurile corecte ale acestor semne de punctuație, ca să câștige premiul. Dar în tot acest timp, la ei acasă, trăiesc în neascultare de Scriptură. Însă acest lucru nu-i tulbură. Poți câștiga primul premiu în astfel de concursuri Biblice și să fii tot un fariseu de primă clasă.

Dragostea este scopul decisiv și țelul evangheliei (1 Timotei 1:5) – să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima, sufletul și puterea noastră și să-i iubim pe credincioși așa cum ne-a iubit pe noi Hristos. Dacă urmărim această dragoste, vom ști instinctiv care sunt cele mai importante lucruri din viața creștină.

TRĂSĂTURA 31

Fariseii se concentrează să aibă o mărturie bună numai în exterior

„*Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi curățiți partea de afară a paharului și a farfuriei, dar înăuntru sunt pline de lăcomie și de neorânduială. Fariseu orb! Curăță întâi partea dinăuntru a paharului și a farfuriei, pentru ca și partea de afară să fie curată*” (Matei 23:25,26)

Fariseii își curăță exteriorul vieții lor, dar nu se deranjează cu privire la starea inimii lor, care este plină de îngăduință și lăcomie. Trăiesc având motive egoiste, gândindu-se numai la cum să câștige din ce în ce mai mulți bani, onoare și confort pentru ei înșiși și pentru familiile lor. Dar în exterior sunt pioși și religioși, chiar activi în tot felul de „lucrări” pe care alți creștini le pot vedea. Astfel, ei obțin o bună reputație înaintea oamenilor.

Dumnezeu ne testează să vadă dacă noi căutăm aprobarea Lui sau a omului. Acela care este nepăsător cu privire la necurăția din inima lui, dar care se concentrează numai să aibă o mărturie bună înaintea oamenilor, dovedește prin aceasta că nu are nicio teamă de Dumnezeu. El este un fariseu. Oamenii se uită la ceea ce văd în exteriorul nostru, dar Dumnezeu se uită la inimile noastre (1 Samuel 16:7). Primul semn al unui om evlavios este acela că el caută să-și mențină inima curată și pură înaintea lui Dumnezeu.

TRĂSĂTURA 32

Fariseii spun că ei n-ar face niciodată răul pe care l-au făcut alții

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi zidiți mormintele văruite, care pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurăție. Tot așa și voi: pe dinafară vă arătați oamenilor ca fiind drepti, dar pe dinăuntru sunteți plini de fățarnicie și de fărâdelege” (Matei 23:29, 30).

Fariseii se uită la păcatele și la eșecurile altora și spun: „Noi niciodată n-am face așa ceva. Niciodată nu ne-am îmbrăca așa. Niciodată nu ne-am comporta astfel. Niciodată nu am putea vorbi așa”, etc..

Trebuie să recunoaștem că avem aceeași carne coruptă pe care o are orice copil al lui Adam, chiar dacă suntem cei mai buni creștini. Fariseii nu-și recunosc putreziciunea din propria lor carne. Un om duhovnicesc admite că ar fi capabil de orice păcat pe care l-a comis vreodată cineva. Va recunoaște că numai harul lui Dumnezeu este acela care l-a ținut să nu comită multe păcate. Un sfânt bătrân al lui Dumnezeu, când a văzut pe un criminal condus la execuție, a spus: „Acolo aș merge eu dacă n-ar fi harul lui Dumnezeu.” Acel sfânt a recunoscut că era capabil să comită oricare dintre crimele comise de acel criminal, dacă n-ar fi fost puterea stăpânitoare a harului lui Dumnezeu, pentru care el își deschisese inima să-l primească. Fiecare om duhovnicesc va recunoaște aceasta. Dar un fariseu nu o va admite niciodată.

TRĂSĂTURA 33

Fariseii îi persecută pe prorocii lui Dumnezeu

„De aceea, iată, vă trimit proroci, înțelepți și cărturari. Pe unii dintre ei îi veți omorî și îi veți răstigni, pe alții îi veți biciui în sinagogile voastre și-i veți prigoni din cetate în cetate, ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe pământ, de la sângele lui Abel, cel drept, până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați omorât între templu și altar” (Matei 23:34, 35).

Fariseii sunt ofensați când aud adevărul de la un proroc. Prin urmare, ei îi persecută pe astfel de predicatori, într-un fel sau altul. Îi apreciază pe predicatorii care îi laudă, dar îi urăsc pe aceia care-i muștră și îi corectează. Prorocii din Vechiul Testament le vorbeau poporului Israel despre păcatul lor, direct în față – și toți au fost persecutați, unii dintre ei chiar uciși. Dacă ești ofensat de muștrarea sau corectarea venite din partea unui om duhovnicesc, este foarte probabil ca și tu să fii un fariseu.

TRĂSĂTURA 34

Fariseilor le pasă mult de opiniile oamenilor

„Botezul lui Ioan de unde venea: din cer sau de la oameni?” Dar ei vorbeau între ei și ziceau: „Dacă vom răspunde: „Din cer”, ne va spune: „Atunci de ce nu l-ați crezut?” Și dacă vom răspunde: „de la oameni”, ne temem de popor, pentru că toți socotesc pe Ioan drept proroc.” Atunci au răspuns lui Isus: „Nu știm” (Matei 21:25-27).

Fariseii au fost întotdeauna preocupați de ceea ce alții ar gândi despre ei, dacă ar fi adoptat o anumită poziție cu privire la o chestiune particulară. Convingerile lor erau determinate, nu de învățătura Cuvântului lui Dumnezeu, ci de ceea ce oamenii din jurul lor ar gândi despre ei. Nu erau preocupați de opiniile romanilor sau ale grecilor. Dar erau preocupați de opiniile fraților lor iudei.

Dacă ești mai preocupat de ceea ce oamenii din biserica ta gândesc despre tine,

decât să faci ceea ce e drept, conform conștiinței tale, atunci ești un fariseu. Mulți predicatori fac și spun lucruri ca să facă pe placul unui anumit grup de oameni din biserica lor, al căror favor îl caută. Mulți credincioși își doresc de la copiii lor un comportament bun, nu pentru slava lui Dumnezeu, ci pentru onoarea lor ca părinți. Și așa fac multe reguli prostești pentru copiii lor și îi fac să se poarte ca „soldații de tinichea”.

În 1987, fiul meu cel mai mare a terminat școala și a fost admis la două colegii – la IIT în India și la un colegiu mai bun în SUA (cu bursă). Când mi-a spus că preferă se meargă la colegiul din USA, i-am răspuns: „Bine. Te voi trimite acolo”. *[Astăzi, numeroși tineri din bisericile noastre din India s-au dus în SUA. Dar în 1987, nu exista nici măcar un singur caz de acest fel în biserici. Exista de asemenea în mintea multor frați o idee fariseică cum că „oamenii spirituali din India nu vor merge în străinătate și nici nu-și vor trimite copiii peste hotare – fie în Golful Persic sau în SUA”.]* De aceea, fiul meu a fost surprins când am fost de acord să-l trimit și m-a întrebat: „ce vor spune oamenii din bisericile noastre când vor auzi că ți-ai trimis fiul în SUA?” Dar n-aveam de gând să-mi las copiii să trăiască potrivit regulilor pe care le făcuseră fariseii. Doream ca ei să trăiască liberi în Hristos. Așa că i-am spus: „Acest lucru va testa numai dacă sunt sau nu eliberat de opiniile celorlalți”.

Interesant este că, unii care au fost critici cu privire la trimiterea fiului meu în America, câțiva ani mai târziu, și-au trimis și ei proprii copii în America. Așa sunt fariseii: Le predică altora reguli foarte stricte, dar modifică acele reguli când vine vorba de membrii familiei proprii. Se întâmplă extrem de rar să găsești chiar printre frații mai bătrâni pe unii eliberați total de atitudinea părtinitoare în raport cu membrii din familia proprie.

Ne putem pierde copiii în lume, dacă ne concentrăm asupra opiniilor altora. Nu ruina viitorul copiilor tăi ascultând de regulile prostești, legaliste pe care le fac bătrânii din biserica ta.

Pavel spunea: „lumea este răstignită față de mine și eu față de lume” (am fost eliberat din atmosfera sufocantă a mulțumirii altora și potrivirii în tiparele lor mici pe care le dictează – versiunea Message Translation) (Galateni 6:14). A căuta să plăci oamenilor este ca și cum ai trăi într-o cameră ticsită cu un miros rânțed. Ieși afară și trăiește în aerul proaspăt al libertății în Hristos.

TRĂSĂTURA 35

Fariseii iubesc banii

„Fariseii erau iubitori de bani” (Luca 16:14).

Când ne gândim la farisei, de regulă nu-i asociem cu iubirea de bani. Dar, în realitate, acesta este unul din semnele cele mai clare ale unui fariseu. Chiar dacă nu ai niciuna din celelalte 49 de trăsături ale unui fariseu, și o ai doar pe aceasta, tot ești un fariseu. Fariseii scotocesc după reguli mărunte din Lege, dar când vine vorba de bani îi iubesc imens. Isus spusese doar (în Luca 16:13): „Nu poți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona (bogațiilor materiale)”. Și la această afirmație, fariseii și-au bătut joc (versetul 14), pentru că erau iubitori de bani și considerau că și ei îl iubeau pe Dumnezeu. Un credincios poate folosi bunurile materiale ca slujitori (în orice măsură ar fi) dar în momentul în care începe să le iubească, el devine un fariseu.

Dumnezeu ne-a dat lucrurile materiale ca să le folosim și pe oameni ca să-i iubim. Diavolul a reușit să răstoarne această rânduială în rasa umană și drept urmare oamenii iubesc lucrurile materiale și-i folosesc pe oameni (în avantajul lor propriu). Isus a venit să ne întoarcă așa cum trebuie – pentru ca noi să-i putem iubi pe oameni și să folosim lucrurile materiale (ca să binecuvântăm oamenii). Oamenii

duhovnicești își refuză multe lucruri materiale, așa încât ei să-i poată binecuvânta pe alți oameni cu acele lucruri. Iată cum a trăit Isus.

Mulți predicatori, care sunt tipicari cu privire la niște reguli mărunte pe care le impun altora, sunt ei înșiși iubitori de bani. Ei își neglijează chiar și responsabilitățile din biserică pentru a face mai mulți bani pentru ei – deoarece sunt farisei și mintea lor este întotdeauna la bani.

TRĂSĂTURA 36

Fariseii își imaginează că sunt mai buni decât alții

A mai spus și pilda aceasta pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sunt drepti și disprețuiau pe ceilalți: „Doi oameni s-au suit la templu să se roage; unul era fariseu... Fariseul sta în picioare și se ruga în sine astfel: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni...” (Luca 18:9-11).

În această pildă observăm înainte de toate că acest fariseu nu se ruga lui Dumnezeu. El se ruga *sieși* (versetul 11). El I-a mulțumit lui Dumnezeu în inima lui că era mai bun decât alții. N-a spus acest lucru cu voce tare, pentru că atunci și-ar fi pierdut reputația de om smerit!!

Să presupunem că, într-o zi, cineva își pierde răbdarea și se enervează pe tine. Dar tu te stăpânești și rămâi liniștit. Apoi te feliciți în secret și spui: „Doamne, Îți mulțumesc că nu sunt ca această persoană. Îți mulțumesc că am stăpânire de sine”. În acel moment tu te-ai rugat la fel ca fariseul. Cealaltă persoană a căzut într-o groapă adâncă de 10 m numită „*mânia*”. Dar tu ai căzut într-o groapă mult mai adâncă de 1000 m adâncime care se cheamă „*mândrie spirituală*”. Care dintre voi a fost mai rău? Acea persoană se poate convinge mai târziu de mânia ei și se pocăiește, întorcându-se la Domnul. Dar tu poți să nu-ți vezi niciodată auto-îndreptățirea – și astfel să nu te mai pocăiești niciodată de mândria ta spirituală! În final, în ochii lui Dumnezeu, acea persoană sfârșește mai bine decât tine.

Mândria spirituală este ca o ceapă. Când îi decojești un înveliș, crezi că ai terminat cu ea. Dar este un alt strat dedesubtul aceluia, și încă un strat - și tot așa. Niciodată pe pământ nu vom elimina mândria spirituală din viața noastră în totalitate. Dar putem face ceapa să fie foarte subțire, dacă ne judecăm pe noi înșine în mod fidel – în loc să-i judecăm pe alții!!

Mândria spirituală este de asemenea foarte subtilă și se poate îmbrăca în straiul smereniei!! O învățătoare de școală duminicală le-a spus copiilor povestea fariseului și a vameșului. La sfârșit, ea a spus (cuvinte care au sunat exact la fel ca cele ale fariseului): „Copii, mulțumim lui Dumnezeu că noi nu suntem ca fariseul!! Noi râdem la aceasta și spunem: „Mulțumim lui Dumnezeu că noi nu suntem ca învățătoarea de școală duminicală!!” Da, mândria spirituală într-adevăr este ca o ceapă!!

Mândria și egoismul sunt două păcate de care nu vom fi niciodată eliberați în totalitate până când se va întoarce Hristos și devenim ca El. Aceste păcate sunt ca cepele cu învelișuri nenumărate. Dacă ne curățim imediat ce vedem unul din aceste învelișuri în noi, putem reduce treptat mărimea acestor cepe. Năzuința noastră ar trebui să fie subțierea acestor „cepe” cât mai mult posibil, înaintea întoarcerii lui Hristos. Dacă faci astfel, ești pe calea cea bună – și niciodată nu vei fi un fariseu.

TRĂSĂTURA 37

Fariseii se încred în dreptatea lor proprie

A mai spus și pilda aceasta pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sunt drepti (Luca 18:9).

Există o îndreptățire a credinței care este un dar de la Dumnezeu. Și mai există o îndreptățire pe care ne-o putem procura singuri. Mijlocul prin care descoperi ce fel de îndreptățire este aceea pe care tu o ai este să te întrebi dacă ești mândru de dreptatea ta. Dacă-i așa, atunci trebuie că ți-ai procurat-o singur. Dacă ai avea îndreptățirea lui Dumnezeu, primită ca un dar de la El, ai mulțumi pentru ea, dar n-ai putea să fii mândru de ea. Fariseii au o dreptate de care sunt mândri.

Poți fi mândru de o carte pe care ai scris-o. Dar nu poți fi mândru de o carte pe care altcineva a scris-o. Deci dacă ești mândru de vreo calitate bună pe care o ai în viață – fie ea smerenie, generozitate, rugăciune, sau orice altceva, înseamnă că ți-ai procurat-o singur. Dacă ești generos și primitor de oaspeți și ești mândru de aceasta, atunci acele calități pot fi doar calități umane, iar nu unele de o natură divină. Pentru că dacă ar fi fost parte din natura lui Dumnezeu pe care El ți-a dat-o în mod gratuit, cum ai putea să te mai fălești cu ele? A fi primitor de oaspeți este o virtute bună, dar dacă ești mândru de ea, atunci ospitalitatea ta miroase greu înaintea lui Dumnezeu.

Acest principiu se aplică de asemenea și în alte domenii – care nu au nimic de-a face cu dreptatea. Poate ai o voce mai bună decât alții, sau cânti mai bine la un instrument, sau predici mai bine. Sau poate că biserica ta este mai mare decât biserica altcuiva. Orice ai avea, care te face să fii mândru, înseamnă că este rezultatul efortului tău. Dacă ar fi fost lucrarea lui Dumnezeu, nu te-ai putea fâli cu acel lucru.

Mulți se laudă cu sacrificiile pe care ei le-au făcut pentru Domnul. Acest lucru arată clar că ei n-au văzut imensitatea sacrificiului lui Isus pentru ei pe cruce. Poți vedea o singură stea atunci când strălucește soarele? Nu. Când sacrificiul lui Isus de la Calvar devine la fel de luminos ca soarele în mintea noastră, toate sacrificiile noastre mărunte vor dispărea ca stelele la lumina zilei – și nici măcar nu le vom mai numi „sacrificii”. Dacă-ți poți aminti toate sacrificiile tale, atunci trebuie să fii încă în întuneric – pentru că numai noaptea putem vedea stelele!!

Vino cu credință și umilință și primește dreptatea lui Dumnezeu pe care El ți-o dăruiește în Hristos – și dă-I Lui toată gloria pentru aceasta, în toate zilele vieții tale. Atunci nu vei fi niciodată un fariseu.

TRĂSĂTURA 38

Fariseii îi disprețuiesc pe alții

A mai spus și pilda aceasta pentru unii care... îi disprețuiau pe ceilalți (Luca 18:9).

Sunt diverse cauze care-i fac pe oameni să-i privească pe alții cu dispreț. Poate au fost învățați de părinții lor încă din copilărie să-i disprețuiască pe alții care sunt inferiori în ce privește poziția socială, bunăstarea materială sau educația etc.. Sau dacă ești foarte inteligent și îi întreci pe toți din școală, atunci poți începe să-i privești pe alții din clasa ta cu dispreț. Dacă, în plus, ești destul de nenorocos să ai și părinți necugetați, care te fac să-ți imaginezi că ești un geniu, atunci poate fi și mai rău.

Permiteți-mi să vorbesc cu toți părinții: Dacă copiii voștri sunt inteligenți, vă rog nu-i ruinați mândrindu-vă cu ei. În căminul meu am stabilit regula ca fiii mei să nu spună niciodată nimănui informații despre poziția lor în clasă sau despre premiile pe care le-au câștigat. Știam că dacă deveneau mândri, ar fi pierdut imediat harul lui Dumnezeu. Atunci ar fi căzut în păcat și n-ar fi mai putut avea părtaşie cu frații obișnuiți. Mi-e teamă că mulți părinți și-au ruinat copiii în acest fel.

Este un obicei des întâlnit printre copii să râdă de cineva care nu poate vorbi engleza (sau orice altă limbă maternă ar avea) cu un accent bun. Ferește-te să

încurajezi o asemenea atitudine în casa ta. A ieșit cineva din pânțele mamei vorbind cu un accent bun? Noi trebuie să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru orice abilitate pe care o avem. Dar niciodată n-ar trebui să fim mândri de ea. Știi tu cu ce accent se vorbește în rai? Accentele *smereniei* și *dragostei*. Haideți să învățăm acele accente în mod curat.

Poate că ești o femeie care-și ține casa imaculat de curată, cu toate la locul lor. Vezi apoi casa altcuiva dezordonată și neglijentă – și o disprețuiești pe acea femeie. Tu ești atunci un fariseu; în timp ce persoana a cărei casă este dezordonată poate fi o persoană evlavioasă.

Unii frați au o ureche muzicală foarte slabă și dacă încep să cânte, întotdeauna vor cânta fals. Nu-i disprețui pentru că Dumnezeu nu ascultă la muzică. El ascultă cuvintele. Și acel frate care cântă fals poate fi mai sincer decât tine care cânti corect. Personal I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru astfel de frați, pentru că ei îi umilesc pe toți muzicienii deștepți din biserică. Muzicanții farisei sunt aceia care distrug biserica, nicidecum frații fără ureche muzicală. Dumnezeu îi iubește pe frații lipsiți de ureche muzicală la fel de mult ca pe oricine altcineva – dar El îi respinge pe farisei. Când Domnul se va întoarce, multe surprize îi așteaptă pe astfel de farisei.

Nu spun că n-ar trebui să fii primul în clasă, sau că n-ar trebui să-ți ții casa curată, sau că n-ar trebui să cânti acordat. Nicidecum. Negreșit să facem toate acestea. Dar să fim umili cu privire la ele – și să nu disprețuim pe nimeni altcineva care nu poate face ceea ce putem noi.

Sunt multe domenii ca acesta unde îi putem disprețui pe alții foarte ușor. În *Iov 36:5* ni se spune că: „*Iată, Dumnezeu este puternic, dar nu disprețuiește pe nimeni*”. Cu cât devenim mai asemenea lui Dumnezeu, cu atât mai mult îi vom stima pe oameni și nu vom disprețui niciodată pe nimeni – pentru nimic.

Să ne curățim deci și să învățăm să ne uităm la oameni așa cum se uită Dumnezeu la ei. „*Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?*” (1 Corinteni 4:7).

TRĂSĂTURA 39

Fariseii se înalță pe ei înșiși deasupra celorlalți

„*Eu vă spun că mai degrabă omul acesta (vameșul) s-a coborât acasă îndreptățit decât celălalt (fariseul). Căci oricine se înalță va fi smerit; și oricine se smerește va fi înălțat*” (Luca 18:14).

Fariseii nu pot fi îndreptățiți de Dumnezeu fiindcă ei se înalță singuri. Dumnezeu îi smerește pe toți aceia care se înalță deasupra altora.

Sunt multe moduri subtile prin care ne putem înalța pe noi înșine deasupra celorlalți. Ne putem comporta în moduri care să-i facă pe alții să se simtă mici și inferiori nouă. Oamenii talentați și muzicienii se află în mare pericol aici. Într-o adunare de biserică nu trebuie să cânti la un instrument muzical într-un mod care-i face pe oameni să te admire. Tu ești acolo să-i ajuți pe oameni să se închine lui Dumnezeu, iar nu să-i faci să se închine ție!!

Uneori, cuplurile căsătorite vorbesc despre bucuriile vieții conjugale în prezența surorilor necăsătorite, care sunt mai vârstnice. Atunci când vorbesc astfel își înalță relația conjugală fără niciun menajament față de sentimentele acelor surori necăsătorite. Nu trebuie să-i rănim pe alții prin asemenea mărturii. Fariseii sunt total neatenți cu simțămintele altora. De aceea ei nu pot fi declarați drepti (*justificați*) de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu îi justifică doar pe cei smeriți.

Sunt multe alte moduri în care ne putem înalța pe noi înșine deasupra celorlalți.

Trebuie să-I cerem Duhului Sfânt să ne facă sensibili în acest domeniu.

TRĂSĂTURA 40

Fariseii se laudă cu realizările lor

„Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni: apucători, nedrepti, adulteri... Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuală din tot ce câștig... ..”
(Luca 18:11, 12).

Înfruntăm un mare pericol oricând vorbim despre ceea ce Domnul a făcut prin noi. Trebuie să ne oferim mărturia pentru slava lui Dumnezeu – dar trebuie să fim totdeauna foarte atenți să nu ne mândrim cu realizările noastre așa cum făceau fariseii. În special predicatorii se află în mare pericol aici. Multe rapoarte ale lucrării creștine, trimise de către lucrătorii creștini din India în țările apusene, au adeseori un spirit de laudă de sine. Acei lucrători încearcă să dovedească că ei fac o mare lucrare pentru Dumnezeu – sugerând eventual, în mod subtil, că ei fac o lucrare mai mare decât orice altă misiune din India.

Dacă vrem să ne eliberăm de fariseism, fala cu ceea ce facem pentru Domnul trebuie să fie zero.

Lucrarea noastră pentru Domnul trebuie să o păstrăm ascunsă pentru ca numai El singur s-o vadă. Nu putem primi har de la Dumnezeu dacă este și numai un mic miros de fală în viața noastră – pentru că Dumnezeu dă harul Lui numai celor smeriți.

TRĂSĂTURA 41

Fariseii îi acuză pe ceilalți

Atunci cărturarii și fariseii l-au adus o femeie prinsă în adulter. Au pus-o în mijloc și au zis lui Isus: „Învățătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când făptuia adulterul. Moise, în lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe unele ca acestea. Tu dar ce zici?” Și ei spuneau lucrul acesta ca să-L ispitească și să-L poată învinui (Ioan 8:3-6).

Fariseii nu înțeleseseră inima lui Dumnezeu din spatele legii care prevedea că femeile adultere trebuie ucise cu pietre. Dumnezeu nu dorea să vadă femeile ucise cu pietre, ci să pună o mare descurajare în calea adulterului. Totuși, aici fariseii nu erau interesați de ascultarea Legii. Tot ceea ce doreau era să găsească niște temeieri în baza cărora să-L acuze pe Isus. Ei deja o acuzaseră pe femeia păcătoasă și acum doreau la fel de bine să-L acuze și pe Fiul fără de păcat al lui Dumnezeu. Așa sunt fariseii. Ei nu au nicio frică de Dumnezeu și ar putea acuza pe cel mai sfânt om la fel de mult ca pe oricine altcineva.

Fariseii credeau că aceasta era o situație fără ieșire în care, orice ar fi spus Isus, le-ar fi dat motive ca să-L acuze. Dacă ar fi spus: „Omorâți-o cu pietre”, L-ar fi acuzat de lipsă de milă; și dacă ar fi spus: „Nu. N-o omorâți cu pietre”, atunci ei L-ar fi putut acuza că nu ține Legea lui Moise. Era ca aruncarea unei monezi: „Cap, câștigăm noi, pajură, pierzi tu”. Oricum ar cădea, câștigăm. Dar n-au câștigat. Au pierdut! Isus n-a răspuns imediat, ci a stat jos și a așteptat un cuvânt de la Tatăl Lui. De îndată ce a auzit răspunsul Tatălui, El le-a spus: „Care dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea”. O propoziție de la Tatăl a fost suficientă ca să rezolve problema.

Dacă ascuți Duhul Sfânt, nu va fi nevoie să ții o predică lungă în situații ca aceasta. O propoziție poate închide gurile vrăjmașilor tăi. Dumnezeu dă cuvintele Lui de înțelepciune chiar și astăzi aceluia care nu sunt farisei și care nu-i acuză pe alții. Făgăduința lui Dumnezeu pentru astfel de oameni este: „vă voi da o gură și o

înțelepciune căreia nu-i vor putea răspunde nici sta împotriva toți potrivnicii voștri” (Luca 21:15).

Era Isus împotriva adulterului? Da, cu siguranță era. Dar se împotriva mult mai mult legalismului decât adulterului. Vedem aceasta foarte clar aici: Femeia adulteră era de o parte a lui Isus și fariseii legalisti se aflau de cealaltă parte. În final, o găsim doar pe femeia adulteră la picioarele lui Isus. Ceilalți au fost alungați de cuvântul spus de Isus. Adulterul era numai un pai în ochiul femeii, comparativ cu bârnele uriașe de legalism și ură din ochii fariseilor.

Acum întreabă-te de câte ori ai acuzat frați și surori, buni de altfel, de lucruri care nu sunt nici măcar la fel de rele ca adulterul. Gândește-te la lucrurile pe care le-ai spus despre ei pe la spate, în casa ta sau altundeva. De fiecare dată când te-ai aprofundat în astfel de acuzații, bârna din ochiul tău – atitudinea ta dură, critică, acuzatoare față de alții – a devenit și mai mare și te-a făcut din ce în ce mai orb față de lucrurile spirituale. Pe cine ai rănit în ultimă instanță? Pe tine însuși, mai mult decât pe oricine altcineva.

Crezi că un om având o bârnă în ochi poate fi un doctor de ochi care să curețe paiele din ochii celorlalți? Ai nevoie să auzi cuvântul Domnului spunându-ți: „Lasă-i în pace pe frații și pe surorile tale. Ei au numai câteva paie în ochi. Bârna din ochiul tău este mai rea decât toate paiele lor adunate la un loc”.

De ce a fost Isus atât de ferm împotriva spiritului de acuzare? Pentru că, atunci când era în rai, El îl auzise pe Satan („Acuzatorul fraților”) acuzându-i pe oameni continuu „zi și noapte” (Apocalipsa 12:10). Când Isus a venit pe pământ și a văzut că oamenii au același spirit, ei l-au amintit de Satan. Isus a urât acest spirit de acuzare atunci și El îl urăște chiar și astăzi. *Realizezi oare că atunci când îi acuzi pe alții tu îi amintești lui Isus de Satan?* Majoritatea credincioșilor nu văd acest lucru – pentru că bârna din ochi i-a orbit.

Dacă există un mesaj pe care l-am tot predicat timp de 30 de ani, atunci acesta este: *dacă dorești să crești spiritual, încetează să-i judeci pe alții și judecă-te pe tine însuși.* Folosește-ți microscopul pe tine însuși, iar nu pe ceilalți. Și după ce te-ai judecat pe tine, îți voi spune ce trebuie să faci. Judecă-te și mai mult. Când ar trebui să te oprești? Când ai devenit întru totul ca Isus Hristos. Apostolul Ioan, la sfârșitul vieții lui, le-a spus credincioșilor: *„Atunci când se va arăta El, vom fi ca El... Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3:2,3).*

Cum ar trebui atunci să mai corecteze un lider de biserică pe cineva care este greșit? Cu milă – cu o milă grozavă, cu aceeași milă pe care Domnul i-a arătat-o lui. Isus n-a ignorat păcatul adulterului pe care îl comisese această femeie. Nu. El i-a spus mai întâi cu mare îndurare: *„Eu nu te condamn”.* Apoi a avertizat-o hotărât: *„să nu mai păcătuiești”.* Harul lui Dumnezeu nu poate trece cu vederea păcatul nostru! El *iartă* păcatele noastre și apoi *ne avertizează* să nu mai păcătuim și ne *ajută* să nu mai păcătuim.

De ce au plecat toți fariseii? Ar fi trebuit să vină la Domnul zdrobiți și să spună: „Doamne, iartă-mă te rog. Acum am primit lumină asupra păcatelor mele ascunse și asupra atitudinii mele legaliste. Văd acum că sunt mult mai rău decât această femeie. Te rog să ai milă de mine”. Dar niciunul dintre ei n-a venit la Isus în acest fel.

Dar tu, care ai judecat atât de mulți oameni pentru o greșală sau alta pe care o vezi în ei? Îl vei lăsa pe Domnul să te zdrobească oare astăzi?

Când unii oameni au venit la mine și s-au scuzat pentru ceva ce au spus sau au făcut împotriva mea, am simțit că nu erau zdrobiți. Aceasta dovedea că ei nu s-au pocăit cu adevărat de păcatul lor. Ei se supuneau doar unei legi ca să-și mențină

conștiința curată. I-am iertat imediat. Dar sunt sigur că vor cădea din nou în acele păcate pentru că sunt legalști. Ei au realizat în mod mecanic că n-au ascultat „*Legea Numărul 347 – Să nu vorbești de rău împotriva unui frate bătrân pe la spatele lui*” și au văzut că e nevoie să-și ceară iertare. Așa că au trecut prin formalismul unei scuze ca să asculte „*Legea Numărul 9 – Trebuie să-i ceri iertare celui căruia i-ai făcut rău*”! Dar nimic nu s-a schimbat în ei. Ei își continuă viața la fel ca înainte.

Când Dumnezeu ne dă lumină asupra păcatelor noastre, vom fi atât de orbiți de acea lumină, încât vom cădea la picioarele lui Isus ca un morți (*Apocalipsa 1:17*) și ne vom considera drept *cei mai mari păcătoși de pe pământ (1 Timotei 1:15)*. Te-ai simțit vreodată așa? Sau simți că doar ai alunecat ușor? Atunci ești un fariseu și nu poate să-ți fie bine până când nu te pocăiești de uciderea cu pietre a săracilor care au doar paie în ochii lor. Fie ca Dumnezeu să zdrobească inima ta încăpățanată.

Iacov 2:13 ne amintește că „*judicata (lui Dumnezeu) este fără milă pentru cel care n-a arătat milă*”. Și liderii de biserică sunt de obicei vinovații Numărul Unu în această zonă. Părinții de asemenea trebuie să fie atenți ca nu cumva să fie nemiloși cu copiii lor.

Un lider de biserică ce cade în păcatul adulterului nu va putea distruge niciodată o biserică, deoarece fiecare credincios cunoaște că adulterul este un păcat și că acel lider va fi îndepărtat din poziția lui imediat. Dar dacă un lider de biserică este legalist, atunci el reprezintă un pericol mult mai mare, fiindcă predică „*sfînțenia*”. Și aceia care n-au lumină asupra legalismului îl vor urma și vor deveni ei înșiși legalști. Ca un fariseu orb, el îi va conduce totodată și pe alții în groapa adâncă a legalismului în care el însuși a căzut.

Ai înțeles până acum că atitudinea ta de a-i judeca și acuza pe alții este mai rea decât dacă ai fi căzut de *zece ori* în păcatul adulterului? Cum te-ai pocăi dacă ai fi căzut în adulter de *zece ori* în ultima lună? Trebuie să te pocăiești și mai mult decât atât pentru spiritul acuzării.

TRĂSĂTURA 42

Fariseii își imaginează că Dumnezeu este Tatăl lor când, de fapt, Satan este tatăl lor

Isus le-a zis: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi... Voi aveți de tată pe Diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru” (Ioan 8:42, 44).

Isus le-a spus fariseilor în față că tatăl lor era diavolul. Unii predicatori cred că nicio ființă umană nu este un copil al diavolului. Dar Isus a susținut altceva; și El cunoștea adevărul despre aceasta mai bine decât oricare dintre noi. Acei farisei își imaginau că Dumnezeu era Tatăl lor, când în realitate Satan era tatăl lor. La fel se întâmplă cu fariseii de astăzi. Copiii manifestă natura tatălui lor; și fariseii sunt „*acuzatorii fraților*”, la fel ca tatăl lor diavolul. Este pur și simplu uimitor cum atât de mulți „*creștini*” continuă să-i acuze și să-i condamne pe alți credincioși și totuși să nu realizeze să acestea sunt trăsături ale lui Satan. Așa că el trebuie să fie tatăl lor! Cum își pot imagina astfel de oameni că tatăl lor este Dumnezeu? Aceasta este orbire totală! Fariseii din primul secol nu credeau ceea ce Isus le spunea. Nici fariseii de astăzi nu cred.

Le-am spus uneori oamenilor care vin în biserică noastră de mulți ani că eu nu simt că ei Îl cunosc pe Domnul, în ciuda repetării cuvintelor: „Doamne Isuse, vino în inima mea” la un moment dat în trecutul lor – fiindcă nu am văzut nicio roadă în viața lor care să arate că ei Îl cunosc pe Domnul. Mulți lideri de biserică nu sunt credincioși (așa cum era Isus) în a le spune oamenilor adevărul. Ei sunt mai interesați de propria reputație decât de salvarea oamenilor de la iad. Așa că sângele

acelor oameni neconvertiți este pe mâinile acestor lideri.

TRĂSĂTURA 43

Fariseii sunt mincinoși și ucigași

Isus le-a zis: „Voi aveți de tată pe Diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș și n-a stat în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale sale, căci este mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8:44).

Fariseii aveau o dorință ucigașă față de femeia prinsă în adulter. Dar fariseii de astăzi au devenit mai civilizați și îi ucid pe oameni numai cu limba.

Ai ucis reputația cuiva răspândind povești rele despre el – chiar dacă poveștile erau adevărate? Când Satan îi acuză pe credincioși înaintea lui Dumnezeu, el nu-l spune niciodată minciuni lui Dumnezeu. El spune adevărul pentru că știe că nu-l poate minți pe Dumnezeu. El îi spune lui Dumnezeu adevărul despre păcatele tale, dar cu un spirit de acuzație. În același fel, este posibil să spunem lucruri adevărate despre un credincios cu spiritul acuzării, ca să-i distrugem reputația. Niciunul dintre voi n-ați putea răspândi astfel de povești despre proprii copii. Dacă fiica ta a căzut în adulter, vei spune tuturor celor din biserică, sau vei încerca să faci tot posibilul ca să ascunzi acest lucru? Mulți dintre copiii voștri au făcut lucruri necugetate în trecut. Dar voi, părinții, i-ați acoperit cu dragoste și le-ați protejat reputația. De ce nu faceți același lucru când vine vorba despre fiul sau fiica unui alt frate? Trebuie să ne descotorosim de toate „crimele” din biserică.

Fariseii sunt de asemenea mincinoși. Am tot observat un lucru în toți acești ani: Ori de câte ori un credincios alunecă, el începe imediat să spună minciuni. Este aproape ca și cum Satan îi preia imediat inima și limba. Își îndulcesc minciunile și au pretenția că sunt sinceri. Umblă cu fofârlica și vorbesc despre orice altceva în afară de adevăr. Nu te vor privi în ochi atunci când îți vorbesc. Diavolul este tatăl minciunilor. Dar are nevoie de o mamă care să producă acele minciuni. Și numai atunci când îți dai inima diavolului el va putea să producă o minciună prin tine. Petru l-a întrebat pe Anania „*Pentru ce ți-a umplut Satan inima ca să minți?*” (*Faptele Apostolilor 5:3*). Predicatorul care spune o minciună dovedește că și-a dat limba în acel moment lui Satan. Atunci nu se poate aștepta ca Dumnezeu să-i folosească limba și să-l ungă ca să predice, până când nu-și mărturisește păcatul, se pocăiește și părăsește acel obicei.

Trebuie să urâm minciuna la fel de mult cum urâm uciderea.

TRĂSĂTURA 44

Fariseii îi persecută pe aceia care nu-i ascultă

Fariseii i-au spus (orbului din naștere care fusese vindecat)... „Tu ești născut cu totul în păcat și tu ne înveți pe noi?” Și l-au dat afară. (din sinagogă) (Ioan 9:34).

Fariseii nu l-au putut vindeca pe acel om sărman care se născuse orb. Dar când Isus l-a vindecat, ei s-au supărat și l-au numit păcătos, alungându-l din sinagogă.

Liderii de biserică farisei îi amenință pe oameni cu scoaterea din biserică, dacă nu se supun ordinelor liderului. Bătrânii fariseici adoră să aibă autoritate asupra altora și să-i controleze. Isus a spus că, dacă un frate păcătuiește, noi trebuie să mergem și să vorbim cu el și să încercăm să-l câștigăm (*Matei 18:15*). Excomunicarea ar trebui să fie ultima opțiune. Scopul nostru trebuie întotdeauna să fie încercarea de a-l câștiga pe acel frate care a păcătuțit.

Credincioșii pot să cadă în păcat și să facă lucruri greșite. Când se întâmplă aceasta, liderul bisericii lui are o opțiune: Să vorbească cu el așa cum ar face Isus,

sau cum ar face un fariseu. Isus ar căuta să-l câștige pe frate. Dar diavolul va dori să-l distrugă. Fariseii sunt în coaliție cu diavolul și îi va hărțui și persecuta pe aceia care nu-i ascultă sau care nu se supun autorității lor.

TRĂSĂTURA 45

Fariseii sunt invidioși pe aceia care pot face minuni pe care ei nu le pot face

Fariseii au zis ... „Ce vom face? Omul Acesta face multe semne”. Din ziua aceea, deci, s-au sfătuit să-L omoare (Ioan 11:47, 53).

Aici, în *Ioan 11*, Isus tocmai îl înviase pe Lazăr din morți. Fariseii ar fi trebuit să fie uimiți de acest fapt. Dar ei n-au fost – pentru că Omul care făcuse minunea *nu era din grupul lor!!* Isus aparținea altei denominațiuni!! Fariseii erau verzi de invidie pentru aceasta. Invidia este un lucru atât de evident, încât chiar și o persoană din lume ca Pilat a putut s-o recunoască la farisei (*Matei .27:18*). Ferește-te de invidie.

Fariseii sunt geloși pe aceia care fac minuni. Nu vorbesc despre „*minunile*” false, făcute de evangheliștii de televiziune din zilele noastre, care îi prostesc pe mulți credincioși. Cu toții am văzut o mulțime de acest fel. Vorbesc despre minunile reale care au loc chiar în zilele noastre. Dar nu le vedeți la televiziune sau la așa-numitele „*cruciade de vindecare*”. Minunile reale care au loc astăzi (întocmai ca în *Faptele Apostolilor*) se întâmplă în locuri unde evanghelia este predicată *pentru prima dată* – de exemplu, în unele locuri din India de Nord. Mulți nu realizează faptul că, în *Faptele Apostolilor*, minunile realizate de Dumnezeu au fost în locurile unde Evanghelia mergea pentru prima dată. Oamenii prin care Dumnezeu realizează astfel de minuni și astăzi sunt credincioși obișnuiți, necunoscuți; și la fel ca Isus, nici ei nu trâmbează minunile pe care le-au văzut.

Dumnezeu este un Dumnezeu al minunilor și dacă nu crezi că El poate face o minune pentru tine, atunci ești un fariseu. Când ești bolnav, trebuie să te rogi lui Dumnezeu pentru vindecare și nu doar să accepți boala. Noi avem anumite privilegii ca și copii ai lui Dumnezeu pe care alții nu le au. Putem „*gusta puterile veacului viitor*” (*Evrei 6:5*). Și dacă nu este voia lui Dumnezeu să te vindece (oricare ar fi motivul), atunci Îi poți cere să-ți dea „*ceva mai bun decât vindecarea*”, așa cum El i-a dat lui Pavel (*2 Corinteni 12:7-10*). Dacă ești bătrân într-o biserică și o persoană bolnavă vine la tine pentru rugăciune, trebuie să te rogi (cu credința pe care o ai) ca Dumnezeu să-o vindece și să-o atragă mai aproape de El prin această experiență. Și când Dumnezeu răspunde rugăciunii tale, fii atent să-I dai Lui toată gloria și să nu te lauzi cu aceasta – ori altfel vei sfârși ca un fariseu mai mare.

TRĂSĂTURA 46

Fariseii îi judecă pe oamenii evlavioși pentru faptul că nu fac ceva ce ei obișnuiesc să facă

Deci unii dintre farisei ziceau: „Omul Acesta nu vine de la Dumnezeu, pentru că nu ține sabbatul” (Ioan 9:16).

Fariseii îi evaluează pe oameni nu pe baza sfințeniei, ci pe baza faptului dacă observă sau nu la ei vreun ritual religios. Ei erau siguri că Isus nu putea fi de la Dumnezeu pentru că El nu ținea Sabbatul *așa cum îl țineau ei*. Noi de asemenea putem avea propriile idei despre cum ar trebui făcut ceva în biserică; și dacă cineva nu face așa, putem să-l catalogăm ca neduhovnesc. Prejudicata este un rău puternic care poate distruge părtașia.

Armata Salvării (fondată de William Booth în secolul 19 în Anglia) nu are „*frângerea pâinii*” în serviciile lor divine. Unul din motivele lor a fost faptul că mulți dintre convertiți fuseseră bețivi și erau tentați să se întoarcă la alcoolism, când ar fi

mirosit vinul la comuniune. Nu practicau nici botezul în apă, pentru că, spuneau ei, prea mulți care au fost botezați nu s-au întors cu adevărat la Dumnezeu. Dar William Booth a fost unul dintre cei mai duhovnicești oameni ai timpului său; și el și soția lui au adus la Hristos mii de suflete dintre scursurile societății din întreaga lume. Ce ai crede despre un astfel de om? Fariseii l-ar respinge din start. Dar dacă aș fi trăit în Anglia acum 150 de ani, m-aș fi alăturat lui în lucrarea de a aduce bețivi, prostituate și tâlhari la Hristos – o lucrare pe care nimeni altcineva nu o făcea. Nu sunt de acord cu doctrinele lor în aceste două aspecte. Dar n-aș evalua evlavia unui om prin prisma faptului dacă este sau nu de acord cu mine cu privire la botez și la Cina Domnului.

Trebuie să fim atenți să nu spunem vorbe goale de critică împotriva oamenilor evlavioși ca William Booth. Este adevărat că Pavel l-a criticat pe Petru pentru o poziție compromițătoare pe care Petru și-a asumat-o (*Galateni 2:11*). Dar Petru recunoscuse harul pe care Dumnezeu i-l dăduse lui Pavel (*Galateni 2:9*). Deci, când un om ca Pavel îl critică pe Petru, atunci este acceptabil.

Dar cine sunt cei care îi critică astăzi pe oamenii evlavioși? Totdeauna sunt cei care n-au făcut nimic pentru Domnul și cei pe care Dumnezeu *nu* i-a făcut martori în nici un fel. Astfel de credincioși necugetați îndrăznesc să-i critice pe oamenii evlavioși pe care Dumnezeu i-a folosit de o mie de ori mai mult decât pe ei. Acesta este fariseism.

TRĂSĂTURA 47

Fariseii Îl testează pe Dumnezeu cerându-I semne

Unii din farisei i-au zis: „Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine” (Matei 12:38).

Fariseii doresc întotdeauna să vadă un semn sau o minune ca să fie încredințați de adevăr. Ei nu pot trăi prin credința simplă. Și de aceea șarlatanii religioși reușesc să-i înșele pe astfel de farisei cu semnele și minunile lor false din zilele noastre. Să nu-ți imagineezi vreodată că a-i cere lui Dumnezeu un semn sau o minune este un semn al spiritualității. Este semnul unui fariseu. Vedem acest argument repetat și în *Matei 16:1*.

TRĂSĂTURA 48

Fariseilor nu le pasă de păcătoșii pierduți

Fariseii le-au răspuns: „... Dar mulțimea aceasta, care nu știe legea, este blestemată” (Ioan 7:49).

Fariseii de astăzi pot avea aceeași atitudine față de aceia care merg în iad și spun: „O, acești oameni care nu-L acceptă pe Hristos ca Mântuitor al lor vor merge în iad”. Este adevărat. Dar un asemenea comentariu îl demască totodată pe vorbitor ca fiind un fariseu, căruia nu-i pasă de cei pierduți. Dacă nu-ți pasă deloc de aceia care merg în iad, aceasta dovedește în mod clar că ești un fariseu.

Când le mărturisim altora, grija noastră trebuie să fie *salvarea lor* și *nu* teama ca sângele lor să nu fie pe mâinile noastre. Am văzut creștini distribuind oamenilor tractate în dreapta și-n stânga și umplând cutiile poștale și mașinile oamenilor cu ele, arătându-se apoi mulțumiți că și-au făcut partea. „*Căci Dumnezeu n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El*” (*Ioan 3:17*). Însă o mare parte din activitatea de distribuire de tractate care se face astăzi de către mulți credincioși nu duce decât la condamnarea acelor necredincioși. Este făcută dintr-o motivație egoistă, de ușurare a conștiinței credincioșilor, iar nu cu dragoste și cu povara de a aduce oamenii pierduți la picioarele Mântuitorului. Mulți

dintre acești distribuitori de tractate își imaginează că le pasă de cei pierduți. Dar nu le pasă. Sunt farisei.

TRĂSĂTURA 49

Fariseii își prețuiesc mai mult tradițiile decât Cuvântul lui Dumnezeu

„Bine mai desființați porunca lui Dumnezeu, ca să țineți tradiția voastră!” (Marcu 7:9).

Toate bisericile au tradiții de un fel sau altul. Dacă acele tradiții au devenit mai importante pentru tine decât Cuvântul lui Dumnezeu, atunci ești un fariseu. Isus le-a spus fariseilor că, înălțând tradițiile lor deasupra Cuvântului lui Dumnezeu, ei au (1) „neglijat Cuvântul lui Dumnezeu”, (2) „l-au lăsat deoparte” și în final (3) „l-au desființat” cu totul (Marcu 7: 8-13).

Noi toți avem nevoie să ne întrebăm dacă nu cumva ne-am făcut vinovați de același păcat. Sunt tradițiile tale mai importante decât iubirea lui Dumnezeu cu toată inima ta și iubirea fraților tăi (din orice denominațiune) la fel cum te-a iubit Isus pe tine? Respingi un copil al lui Dumnezeu doar pentru că nu ține tradițiile bisericii tale? Dacă-i așa, atunci ești un fariseu.

TRĂSĂTURA 50

Fariseii se autojustifică

Și Isus le-a zis: „Voi sunteți cei care vă îndreptățiți înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile: pentru că ce este înălțat între oameni este o urâciune înaintea lui Dumnezeu” (Luca 16:15).

Un fariseu se autoîndreptățește în orice situație. Nu-și poate recunoaște smerit greșeala, asumându-și vina păcatelor și a greșelilor sale.

Adam nu și-a putut asuma vina pentru păcat. Când Dumnezeu l-a întrebat: „Ai mâncat din pom?” un singur răspuns era corect: „Da, Doamne”. Dar el n-a spus așa. Mai întâi a învinovățit-o pe soția Lui că i-a dat fructul și apoi L-a învinovățit pe Dumnezeu că i-a dat o asemenea soție!! (Geneza 3:12). Iată ce înseamnă să te îndreptățești singur. Drept urmare, Adam a fost alungat din paradis.

Tâlharul de pe cruce care a fost salvat era total diferit. El a spus: „Îmi primesc răsplata cuvenită.” (Luca 23:41). Nu i-a învinovățit pe părinți că l-au crescut rău sau pe prietenii lui că l-au dus în rătăcire sau pe judecător că a fost corupt, părtinitor sau prea dur. El a spus simplu: „Îmi merit în totalitate pedeapsa.” Drept urmare a mers cu Isus în paradis chiar în acea zi – pentru că paradisul este făcut pentru aceia care își acceptă vina păcatelor lor și care nu-i învinovățesc pe alții pentru ele.

Dacă ești unul care aruncă vina pe soție sau pe Dumnezeu sau pe orice altă persoană ca să te îndreptățești pe tine însuși, atunci ești un fariseu și te afli pe calea către iad.

Cuvintele de încheiere ale lui Isus adresate fariseilor sunt înfricoșătoare: „Șerpi, pui de vipere! Cum veți scăpa de judecata gheenei?” (Matei 23:33).

„Fiindcă am primit o împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem lui Dumnezeu o slujire care să-I fie plăcută, cu respect și cu frică; fiindcă Dumnezeul nostru este un foc mistuitor. Stăruiiți în dragostea frățească.” (Evrei 12:28 la 13:1).

Fariseimul este ca puroiul dintr-un furuncul infectat aflat în pielea noastră. Pe măsură ce storci puroiul în fiecare zi, vei da peste puroi din ce în ce mai mult, până când va fi complet eliminat. Așadar trebuie să storcem tot fariseismul din noi până când nu mai rămâne deloc.

Fie să recunoaștem în mod sincer: „Doamne, eu sunt persoana vinovată. Nu soțul sau soția mea, fratele meu, sau sora mea sau oricine altcineva care e fariseu. E vorba de mine. Te rog ai milă de mine și eliberează-mă complet de fariseismul meu. Dă-mi har să fiu un om al lui Dumnezeu și un ucenic al Tău. Și ajută-mă să fiu milostiv față de alții tot timpul, la fel cum Tu ai fost milostiv față de mine.”

Fie ca Domnul să ne ajute să mergem pe această cale în toate zilele vieții noastre, așa încât, într-o zi, să avem intrare din belșug în împărăția Lui.

Amin și Amin.